

RANCUNE.

Melodramatische komedie in negentien taferelen van Herwig Van Landuyt.

Personages

Rosalie, vrouw van Bart.

Annabelle, vriendin van Oliver.

Frits, zonderling in 't park.

Iva, burgemeester.

Onbekende dame met hoedje.

Oliver, vriend van Annabelle.

Bart, man van Rosalie.

Claire, jeugdvriendin van Rosalie.

Decors

Het eerste tot en met het tiende tafereel spelen zich af op een bank in een park, de volgende in de woonkamer van Rosalie en Bart.

Eerste tafereel

Elk tafereel speelt zich telkens enkele dagen later af als het voorgaande.

Rosalie en Annabelle, die een week geleden al joggend kennisgemaakt hebben, keuvelen samen op de bank.

Annabelle : 't Is niet omdat je eigen moeder je meer slaag gaf dan eten dat je je kroost op dezelfde manier gaat behandelen, integendeel.

Rosalie : Maar goed ook. Deed ze dat ?

Annabelle : Me slaan ?

Rosalie : Ja.

Annabelle : Zij ? Pft, voor elke slag kreeg ze er twee terug.

Rosalie : Van je vader ?

Annabelle : Ja en dus had ze al rap door dat ze haar handen maar beter kon thuishouden.

Rosalie : En waar ... ?

Annabelle : Pa werkte voor een groot bouwbedrijf in Luik maar we woonden in Limburg.

Rosalie : En hoe ben je dan hier verzeild geraakt ?

Annabelle : Mijn vriend gevolgd.

Rosalie : Zoals ik mijn man.

Annabelle : Vrouwen van de oude stempel.

Rosalie : Zoiets ja.

Annabelle : Let wel, ik zou hier wel voltijds kunnen werken maar voor wie ?

Rosalie : Alvast niet voor de kinderen die we niet hebben.

Annabelle : Wil je 'r geen of zijn 't mijn zaken niet ?

Rosalie : Eigenlijk geen van beide.

Annabelle : Oké.

Rosalie : Een samenloop van omstandigheden. Meer wil ik er nu niet over kwijt.

Annabelle : Bij mij is 't simpel, Oliver, mijn vriend wil er geen.

Rosalie : Nog een toertje ?

Annabelle : Merci, voor vandaag heb ik er genoeg gelopen, maar als je 'r niets op tegen hebt kunnen we in 't vervolg samen joggen, hier of elders.

Rosalie : afgesproken, liefst hier.

Annabelle : Morgen ?

Rosalie : Overmorgen.

Annabelle : Zelfde uur ?

Rosalie : Past het ?

Annabelle : Ik zorg er voor dat 't past.

Rosalie : Prima woon je in de buurt ?

Annabelle : Ik heb hier boodschappen gedaan.

Rosalie : O !

Annabelle : Terwijl ik mijn rekening nakeek...

Rosalie : Klopte er iets niet ?

Annabelle : Nee alles klopte als een bus maar een tiental meter voor mij smeed een jonge vrouw haar aankopen, fruit en drank en weet ik veel, op de achterbank van de wagen i. pl. v. in de kofferbak.

Rosalie : Reed ze 'r zo mee weg dan zal ze 'r zo wel mee thuis geraakt zijn waarschijnlijk.

Annabelle : Ze reed niet weg en ik zakte dan maar wat dieper weg achter mijn stuur om ongemerkt te observeren wat ze van plan was.

Rosalie : En...?

Annabelle : En toen parkeerde een man zijn wagen naast de hare, stapte uit en kroop in de kofferbak die de vrouw van binnenuit ontgrendeld had.

Rosalie : Nee !

Annabelle : En vervolgens stapte de vrouw uit, klapte haar koffer dicht en stooft er...

Rosalie : met haar trofee vandoor.

Annabelle : Geloof je me niet ?

Rosalie : Had je dan zo'n scenario voor ogen toen... ?

Annabelle : toen die vrouw de inhoud van haar winkelwagentje achter haar op de bank smeed ?

Rosalie : Ja of dacht je dat haar koffer al vol stak ?

Annabelle : Ik weet het eerlijk gezegd niet, maar 'k weet dat het beeld van de man in de koffer me voor eeuwig en drie dagen zal bijblijven.

Rosalie : Als je een jonge vrouw alleen aan 't stuur van haar wagen ziet passeren ?

Annabelle : Niet alledaags, vind je niet ?

Een joggende man stopt vóór de bank

Frits (de joggende man) : Mag ik er bij komen zitten ?

Rosalie (bekijkt Annabelle) : Waarom niet.

Frits : Ik ben Frits en toeval of niet, fris van de lever. Ik meen wat ik zeg.

Annabelle : We zijn benieuwd !

Frits : Laat me dan maar met de deur in huis vallen . Willen jullie van me erven ?

Rosalie : Erven ?

Annabelle : Is 't de moeite ?

Frits: Een tiental parkeergarages en

Annabelle: Parkeergarages ? Ah nee !

Rosalie : Frits arme stakker, weet U tenminste wat daar zoal gebeurt in uw parkeergarages ?

Frits : Nee maar 'k weet hoeveel ze opbrengen.

Annabelle : We vragen u niet naar de details.

Rosalie : Eerzame vrouwen praten niet met mannen over geld.

Frits : Eerzame.... ?

Annabelle : Vrouwen ja en daarenboven zijn we niet van gister. Schenk je eigendommen maar aan een goed doel.

Rosalie : Voilà !

Frits : Ik heb het zonder succes geprobeerd bij Samusocial in Brussel. Ze betwijfelen of het allemaal wel zuiver op de graat is.

Annabelle: Groot gelijk hebben ze.

Rosalie : Ja een mens ...laat staan een levensbelangrijke organisatie is nooit voorzichtig genoeg.

Annabelle : En op de koop toe ziet het er helemaal niet naar uit dat je 'r 't bijltje gaat bij neerleggen.

Frits (klaar om verder te joggen): Pas maar op, er lopen, mij niet meegerekend, regelmatig gewapende zotten in 't park.

Volgen 30 seconden beklievende muziek van Tarô Iwashira uit de film "Memories of murder" van Bong Joan Ho.

Tweede tafereel

Twee dagen later. De nieuwe vriendinnen joggend op weg naar dezelfde bank

Rosalie (zet haar rugzak op de bank, neemt er een flesje water uit en na een slok) : Heb je plannen voor zaterdag ?

Annabelle (haalt uit haar rugzak naast haar op de bank een banaan en na een beet) : We gaan elke zaterdag tot bij de ouders van Oliver. Zijn moeder heeft al een jaar of twintig MS.

Rosalie : O hoe erg !

Annabelle : 't Is wat het is en 't minste wat wij kunnen doen is haar 1 keer per week bezoeken.

Rosalie : Heb je soms foto's van haar in je smartphone ?

Annabelle : Foto's ? Nee ze heeft er een hekel aan zich zo te zien.

Rosalie : Vanzelfsprekend, domme vraag.

Annabelle : Ze is nog geklasseerd geweest als tennisspeelster, B-15/2 is ze geweest.

Rosalie : Zonde, doodzonde !

Annabelle: Wou je iets met ons gaan doen zaterdag ?

Rosalie : Misschien wel maar uitstel is geen afstel.

Annabelle : Klopt.

Rosalie : Jullie hebben het te goed.

Annabelle (neemt nog een beet van haar banaan en bergt de rest op in haar rugzak) :
Gisteren aan 't atheneum liepen twee ruziënde kinderen mij zonder kijken voor de wielen.

Rosalie : Ver van 't zebepad ?

Annabelle : Ja wel 20 m. er voorbij.

Rosalie : Zwijg, ik heb het vorige week ook meegemaakt.

Annabelle : Deed je dat ook op weg naar school ?

Rosalie : Bij ons in Vilvoorde was dat niet de regel maar eerder uitzonderlijk. Wat er ook van zij, kinderen gedragen zich overal zoals kinderen, ze...

Annabelle : Zeg maar.

Rosalie : Je weet wel, ze testen mekaar op allerlei vlakken en zo vormt er zich als vanzelf in de kortste keren een hiërarchie binnen de klas.

Annabelle : En wat vond jij van je klas ?

Rosalie : Goh het was een klas zoals er wel meer zijn.

Annabelle : Zie je nog klasgenoten ?

Rosalie : Enkel nog mijn hartsvriendin Claire. En jij ?

Annabelle : Geen meisjes geen jongens. Niemand

Rosalie : Waarom niet ? Waren 't dan stuk voor stuk eikels ?

Annabelle : Sst! Misschien wel. Hoe heb je 't geraden ?

Rosalie : 'k Zag vertwijfeling in je blik of was 't woede ?

Annabelle : is 't waar ?

Rosalie : Waarom zou ik liegen ?

Annabelle : Ik zou het niet weten maar ik zal vanavond eens goed in de spiegel kijken terwijl ik aan de klas terugdenk, hoewel... zijn ze 't wel waard mijn klasgenoten ?

Rosalie : Was 't zo erg ?

Annabelle : Vertel me liever iets over Claire.

Rosalie : Claire verjaart op dezelfde dag als ik, cool hé !

Annabelle : In april, nee in mei.

Rosalie : Juist op 2 mei. Hoe weet je 't ?

Annabelle : 't Was een gok. Ben je 't door haar te weten gekomen of zij door jou ?

Rosalie: Da's de vraag teveel. 'k Zou 't bij God niet weten.

Annabelle : En vieren jullie hem nog samen ?

Rosalie : Als hij in 't weekend valt of op donderdag, haar vrije dag. Ze is huisarts.

Annabelle : O!

Rosalie : En heb jij gestudeerd ?

Annabelle : Een paar jaar in de uitgaansbuurt waar Jacques Brel met maître Pierre uit "Les bourgeois" de zoon van notaris Frederik van Hauw van Zaventem, de bloemetjes placht buiten te zetten.

Rosalie : Jij een losgeslagen fuifbeest !

Annabelle : Zie 'k er zo niet uit ?

Rosalie : Nee in de verste verte niet.

Annabelle : Je hebt er die kunnen studeren en uitgaan, maar ik heb nooit de twee kunnen combineren.

Rosalie : Sukkel !

Annabelle : Jij en Claire dus wel.

Rosalie : Hoe weet je 't ?

Annabelle : Je zei "sukkel". Logisch dat ik ervan uitging dat jullie het wel konden.

Rosalie : Claire vooral. In vergelijking met wat zij uitspookte was ik ook maar aan de sukkelachtige kant.

Annabelle : Heeft zij kinderen ?

Rosalie : Twee. Haar oudere zus is meter van Nils en ik bof met Milan.

Annabelle : Gelukzak !

Rosalie : Helaas is ze sinds vorige maand met hen alleen, een kink in de kabel. Aan haar relatie met de man van haar kinderen is op onverklaarbare wijze een eind gekomen.

Annabelle : 't Is niet waar ! Het zal je maar overkomen !

Rosalie : Vreselijk.

Annabelle : Als zoiets met mijn relatie gebeurt ga ik 100% zeker aan de drank.

Rosalie : Vrees je dan iets in dien aard ?

Annabelle : Nee absoluut niet.

Rosalie : Claire ook niet.

Annabelle : En jij ?

Rosalie : Eigenlijk ook niet.

Annabelle : Zijn we dan allemaal domme geiten ?

Rosalie : Waarschijnlijk wel, in elk geval als we 'r geen rekening mee houden dat het met ons kan gebeuren.

Annabelle : Wie is die ... ?

Rosalie : 't Is de burgemeester.

Iva (de burgemeester schudt Rosalie de hand) : Rosalie, alles goed ? Ja allee des te beter en dit is...

Annabelle : Annabelle.

Iva (schudt Annabelle de hand) : Met U ook, allee , niks dan blijde mensen hier in onze prachtige stad, dankzij de onverdroten inspanningen van een keihard werkend stadsbestuur. Geniet nog van deze zalige dag en tot ziens.

Als Iva al weer weg is...

Annabelle : Ken je de oneliner die op de sociale media de ronde doet ?

Rosalie : Je kan beter een vrouw van lichte zeden geloven die beweert dat ze maagd is dan een politicus die bij hoog en bij laag zijn integriteit staande houdt.

Jacques Brel zingt de derde strofe en het refrein van zijn chanson "Les bourgeois "

Derde tafereel

Rosalie en Annabelle komen joggend aan bij de bank en ontdoen zich van hun rugzak.

Annabelle : 'k Heb een steentje in mijn schoen.

Rosalie : Hier met die voet, 'k haal het eruit. (Maakt haar schoen los en klopt het steentje eruit). Voilà.

Annabelle (terwijl ze haar veters weer aanspant en strikt): Bedankt, 't voelt weer helemaal goed.

Rosalie : Nu zal je me hoop ik kunnen volgen

Annabelle : 'k Heb oefening te kort en 'k heb jarenlang gesukkeld met een pijnlijke hallux valgus, een scheefstand van de grote teen.

Rosalie : Excuses hebben een bestaansreden maar niet alleen on je 'r van te bedienen, de waarheid is dat je loopt als een slak.

Annabelle : Hallux valgus komt meer voor bij vrouwen dan bij mannen.

Rosalie : Effectief, een raadsel bijgevolg waarom het vooral het andere geslacht is dat al eens een scheve schaats rijdt.

Annabelle : Dat vreemdgaan zit in hun genen, als wij vreemd gaan komt dat door onze dikke teen.

Rosalie : Goed gezien.

Annabelle : Vind je ?

Rosalie : Ja maar dat onze mannen hondstrouw zijn is grotendeels onze verdienste.

Annabelle : Grotendeels zeg je.

Rosalie : Ja maar ik twijfel er niet aan dat het resterende schamel deel ook onze verdienste is.

Annabelle : Wat Oliver betreft besef ik dat een serieuze dosis geluk mijn deel is.

Rosalie : 'k Ben helemaal mee. Hij doet geen boodschappen.

Annabelle : Precies en nu 'k weet dat parkeerplaatsen van warenhuizen geen plaatsen voor hem zijn..

Rosalie : denk je 'r zelfs niet meer aan om hem mee te nemen.

Annabelle : Nee geen sprake van.

Rosalie : Claire komt donderdag. Kom je ook ?

Annabelle : Claire ?

Rosalie : Ja mijn vriendin.

Annabelle : En haar kinderen ?

Rosalie : Die zijn op school, op een internaat.

Annabelle : Donderdag zeg je ?

Rosalie : Ja in de namiddag.

Annabelle : Als ik me kan vrijmaken maar 'k vrees ervoor.

Rosalie : 't Is niet waar, voor één keer dat ze tot hier komt !

Annabelle : Een aanslepend verzekeringsprobleem. Je weet hoe dat gaat.

Rosalie : En of ! Ze zijn er als de kippen bij om je voor alles en nog wat te verzekeren...

Annabelle : Maar als ze je moeten schadeloos stellen, veel geblaat maar weinig wol.

Rosalie : Kijk wie we daar hebben, "fris van de lever ", we doen alsof we hem niet herkennen.

Annabelle : Hem vooral niet aankijken, kijk in het ijle.

Als Frits op de hoogte van de bank gekomen is stopt hij, de lippen stijf op elkaar, maakt een lange neus naar de vrouwen en zet vervolgens zijn weg verder, het hoofd in de wolken.

Rosalie : 't Ziet er naar uit dat onze suikernonkel ons ontferd heeft.

Annabelle : Helaas 't is niet anders maar toch heb ik de indruk dat ik me zonder professionele hulp zal weten te redden.

Rosalie (knuffelt Annabelle) : Flink zo. Je ruikt fris.

Annabelle : Altijd en vooral als we wandelen i.pl.v. te lopen.

Rosalie (lacht) : Je maakt vorderingen

Annabelle : Wie laatst lacht best lacht. Je zult nog raar opkijken als je merkt tot wat ik allemaal in staat ben.

Rosalie : Wil je met me... ?

Annabelle : slapen ?

Rosalie : Wakker liggen.

Annabelle : Val je op vrouwen ?

Rosalie : Euh... als jij er één bent wel.

Annabelle : Twijfel je daaraan, waar zou je me willen aftasten ?

Rosalie : Alleen daar waar je 't leuk vindt.

Annabelle : Wij met zijn tweeën ?

Rosalie : Zou je 'r nog iemand bij willen ?

Annabelle : Nog iemand ?

Rosalie : Ja iemand met een handleiding of zo.

Annabelle : Jij mag de handleiding zijn.

Rosalie : Zie je 't zitten ?

Annabelle : Hier op de bank niet.

Rosalie : Bij mij thuis ?

Annabelle : En spring ik in mijn evakostuum uit het raam als je hondstrouwe wederhelft thuiskomt ?

Rosalie : Hij heeft vaste uren.

Annabelle : Vaste uren, vaste uren ! Wat als hij ziek wordt, als 't bedrijf in de fik staat of als hij de bons krijgt omdat hij collega's op 't toilet aangerand heeft ?

Rosalie : Bart ?

Annabelle : Ja hij je manlief, of doet hij zoiets niet ?

Rosalie : Oliver wel ?

Annabelle : Oliver mag thuiskomen wanneer hij maar wil, Bart niet. Dat is 't verschil.

Rosalie : Je ziet het niet zitten ?

Annabelle : Niet als Bart op 't onverwachts kan thuiskomen. Kun je hem niet een paar dagen laten opnemen.

Rosalie : Ik vrees van niet.

Annabelle : Waarom niet ?

Rosalie : Omdat ...

Annabelle : Carnivoor of fructivoor ?

Rosalie : Carnivoor. Vlees is zijn ding.

Annabelle : En hij is nooit ziek ?

Rosalie : Nooit

Annabelle : Wablied ? In een C-ziekenhuis zullen ze hem wel iets vinden.

Rosalie : In een ...?

Annabelle : Ja je moet gaan waar er plaats is. Daar alleen zullen ze hem vasthouden tot ze iets gevonden hebben en...

Rosalie : Zeker ?

Annabelle : Ja geloof me, bij vleeseters is er altijd wel iets te vinden.

Rosalie : Oké maar als ik Bart.... Wat doen we dan met Oliver?

Annabelle : Jij niets, eerbare vrouwen doen niets met de vriend van hun vriendinnen, niets dat het licht niet mag zien.

Rosalie : Waarom zet je jezelf in 't meervoud ?

Annabelle : Omdat je ook nog andere vriendinnen hebt en ik misschien niet de eerste ben waarover je struikelt.

Rosalie : Toch wel, ik zweer het je op al wat me lief is.

Annabelle : (neemt haar handen in de hare) : Dan geloof ik je. (Laat haar handen weer los). Maar daarmee zijn mijn bezwaren nog niet van de baan.

Rosalie : Welke bezwaren, welke bezwaren precies ?

Annabelle : Morele

Rosalie : Morele ?

Annabelle : Ja hoe kan ik me de dubbele moraal aanmeten die jij plots vanzelfsprekend vindt?

Rosalie : Je hoofd leegmaken omdat niets vanzelfsprekend dient te zijn om het te proberen. Toe doe je ogen dicht en luister naar je lichaam. (Kussen.)

Yasmine zingt enkele minuten haar levenslied "Diep in mij".

Vierde tafereel

Annabelle en Rosalie zitten op de bank, hun rugzak naast hen.

Annabelle : Je heb me laten winnen. Flair play is anders

Rosalie : Onbewust, dus zonder bijbedoelingen

Annabelle : Je wil me in je bed en 'k ben daar niet klaar voor.

Rosalie : Ik geloof van wel, je steekt toch gewoon je hoofd in 't zand.

Annabelle (neemt een banaan in haar rugzak en na een beet) : Ook een beet ?

Rosalie : Alleen omdat jij er in gebeten hebt, in feite lust ik geen bananen.

Annabelle : Zie je wel .(Eet de banaan helemaal zelf op en steekt de schil in haar rugzak).

Rosalie : Wat ?

Annabelle : In geen honderd jaar ga ik de koffer induiken – ah altijd weer dat beeld op de parkeerplaats van de supermarkt- met iemand die aan een banaan alleen mijn speeksel lust.

Rosalie : Oefening baart lust, ik ga 't proberen.

Annabelle : En ik wil niet meer dat je me hier kust. Je zet mijn reputatie op het spel.

Rosalie : Maar....

Annabelle : Maar wat ?

Rosalie : We zijn hier helemaal alleen !

Annabelle : Bij mijn oma in de keuken was ik ook met haar alleen en weet je wat er op manshoogte op een bordje stond in 't midden van de wand ?

Rosalie : Allah ziet mij, hier blaast men zich niet op.

Annabelle : Juist , allee ongeveer. Hoe weet je 't ?

Rosalie : Bij de mijne hing ook zo'n bord.

Annabelle : En had dat bordje enig effect ?

Rosalie : Weinig of geen.

Annabelle : Dat is 't hem juist, bij ons wel en dus geloof ik, vrees ik, dat honderden ogen, digitale inbegrepen, ons hier bespieden.

Rosalie : Ik niet.

Annabelle : Geloof wat je wilt. Feit is dat je om te kussen best met twee bent en ik geef niet thuis.

Rosalie : Je jent me net alsof ik je iets misdaan heb. Ik heb je toch niets misdaan ?

Annabelle : Ik jen je niet, ik worstel met mijn geweten. Hoe kan ik je nu kussen terwijl ik stapel ben op Oliver ?

Rosalie : Omdat je 't lekker vond.

Annabelle : Jij

Rosalie : Jij ook.

Annabelle : Wie weet maar zeker niet lekkerder dan banaan of chocola of...

Rosalie : Omdat het de eerste keer was, de eerste keer staat je neus in de weg. Vraag het maar aan... tiens aan de dame die daar aangewandeld komt.

Annabelle : Mevrouw mogen we je iets vragen ? (Zet de twee rugzakken op de grond om plaats voor haar te maken).

Dame met hoedje (gezeten tussen Annabelle en Rosalie) : Ja waarom niet, als ik kan helpen.

Rosalie : 't Is een simpele vraag.

Dame met hoedje : Als 't een simpele vraag is, waarom...?

Annabelle : Omdat niets is wat het lijkt.

Dame met hoedje : Wil ze je kussen je vriendin ?

Annabelle : Ze heeft me al zo ver gekregen maar aangezien ik maar half en half geprofiteerd heb beweert ze dat bij een eerste kus de neus in de weg staat.

Dame met hoedje : Goh bij een eerste kus staat er altijd wel iets in de weg. 't Is als met een nieuwe auto, je gaat er niet van de eerste rit alle liefde uithalen die hij voor je voelt.

Rosalie : Zie je wel zo hoor je 't ook eens van iemand anders.

Dame met hoedje : Blijf hier maar rustig oefenen, ik ben direct terug.

Rosalie : Bedankt voor de wijze hulp.

Dame met hoedje : Ah en weet je wat ook helpt ?

Rosalie : Liefde

Dame met hoedje : Muziek.

Annabelle : Welke muziek ?

Dame met hoedje : " Over the rainbow" van Judy Garland of "Kansas City" van Fats Domino. Niet weglopen, trek die schoenen maar uit, allee, of voor de ambiance iets van Coldplay.

Annabelle : Meer dan mijn schoenen trek ik niet uit. Je gaat toch niet terugkeren met de fotograaf van één of ander roddelblad ?

Dame met hoedje : Dat zie je van hier, die mannen verplaatsen zich niet voor blote voeten....

Annabelle :alleen voor blote tieten en dan nog !

Dame met hoedje : Wees gerust ik kom alleen terug. Ik heb afspraak voor een brushing op de markt....

Rosalie : Bij Flavia.

Annabelle : Kan ze zwijgen ?

Dame met hoedje : Dat weet ik niet. Ik ga bij haar

Rosalie : omdat ze goed kapt.

Dame met hoedje : Neen omdat ik mijn hoedje mag aanhouden.

Rosalie : Capisco, ik heb het beet, aangezien je maar voor een brushing gaat!

Dame met hoedje : Zo evident is 't allemaal niet.

Annabelle : Ah nee, zijn er misschien kapsters die weigeren ?

Dame met hoedje : Je zult het niet geloven maar de meeste weigeren.

Annabelle : 't Is niet waar !

Rosalie : God nog aan toe, kapsters die queen Elisabeth te min vinden.

Dame met hoedje : De sukkel is zelfs niet sant in andermans land!(Tegen Annabelle.) Doe je sokken ook maar uit. (En tegen Rosalie.) Jij ook.

Rosalie (doet wat haar gevraagd is en Annabelle ook) : Voilà voilà.

Annabelle : Waarom onze sokken ook ?

Rosalie : Ja en waarom onze schoenen ?

Dame met hoedje : Om niet weg te lopen, zo ben ik gerust . Tot straks.

Annabelle en Rosalie (samen) : Tot straks.

Als de dame op weg is naar de kapster...

Rosalie : En als je vrijdagavond nu eens met Oliver tot bij ons kwam.

Annabelle : Komen er nog vrienden ?

Rosalie : Jullie alleen.

Annabelle : Wij met zijn vieren ?

Rosalie : Ja jij, ik en de mannen.

Annabelle : Blijft Claire dan niet ?

Rosalie : Nee die is donderdagavond al weer thuis.

Annabelle : Huisartsen hebben echt geen leven, ze zijn dag in dag uit, jaar in jaar uit slaven in hun praktijk zonder dat ze 'r bij stilstaan...

Rosalie : Slaven ?

Annabelle : Ja slaven van hun patiënten.

Rosalie : Zoals kattenliefhebbers van hun favoriete poes.

Annabelle : Ja honden hebben meesters, katten slaven. Wie zei dat ook weer ?

Rosalie : Ik gok op een kattenliefhebber. En wat ben jij eigenlijk ?

Annabelle : Oliver houdt van honden en ik hou van Oliver.

Rosalie : Hm! Heeft hij er ?

Annabelle : Ja als hij ze mag meebrengen vrijdagavond.

Rosalie : Als... ?

Annabelle : Ja.

Rosalie : Mij goed als hij niet vergeet jou mee te brengen.

Een minuutje "Over the rainbow" van Israel Kamakawiwo'ole gezongen door Judy Garland en een minuutje "Kansas City" van Willie Nelson en Little Willie Littlefield gezongen door Fats Domino.

Vijfde Tafereel

Annabelle en Rosalie op hun bank in 't park

Annabelle : Je had op zijn minst een berichtje kunnen sturen.

Rosalie : Ik weet het maar Claire was zo hulpeloos als een depressief konijn. Ik kon echt alleen aan haar denken, sorry.

Annabelle : En ... ?

Rosalie : We hebben haar zaterdag naar huis gebracht, ik heb met haar als passagier gereden en Bart heeft een uurtje later de cabriolet van Claire naar huis gebracht.

Annabelle : Terwijl wij bij de ouders van Oliver waren.

Rosalie : Ja, à propos Oliver heeft geen honden.

Annabelle : Klopt

Rosalie : Moest je dat dan niet weten ?

Annabelle : Absoluut maar je kan ook hondenliefhebber zijn zonder honden te hebben.

Rosalie : Inderdaad.

Annabelle : Zie je wel !

Rosalie : Ja maar als ik stapel was op een hondenliefhebber....

Annabelle : Zoals Oliver.

Rosalie : Bijvoorbeeld, dan zou ik maar al te goed weten dat hij weliswaar honden wil maar er voorlopig geen heeft.

Annabelle : Jij bent Rosalie en ik ben Annabelle, met zijn hondenwens ben ik niet echt bezig maar met zijn liefde voor mij des te meer.

Rosalie : Door openlijk te flirten met Bart.

Annabelle : Jij flirt wel met mij !

Rosalie : Je hebt toch geen oogje op hem hoop ik.

Annabelle : Pft! Na één avond en nog geen volle fles wijn elk !

Rosalie : Je kan als...

Annabelle : trouwe echtgenote niet voorzichtig genoeg zijn. Jij kunt het weten. Ik ben niet getrouwd.

Rosalie : En wat vindt Oliver van je gedrag ?

Annabelle : Als je 't echt wilt weten, zal je 't hem moeten vragen.

Rosalie : Weet jij het dan niet ?

Annabelle : Wat ik met zekerheid weet is dat jij vrijdagavond in Barts plaats had willen zijn.

Rosalie : Flirt je alleen met mannen ?

Annabelle : Om onze relatie het piment te geven dat ze nodig heeft zet ik in vuur en vlam wie ik bij de hand heb.

Rosalie : Dus indien ik Claire niet in huis had gehad...

Annabelle : Ik heb met bewondering naar je gekeken.

Rosalie : Wanneer, tussen twee flirtpartijen in ?

Annabelle : Je bent meer met haar bezig dan met jezelf.

Rosalie : Zou jij in mijn plaats dan niet 't zelfde doen ?

Annabelle : Ik zou 't in elk geval proberen maar ik ben meer....

Rosalie : een flirtkanon.

Annabelle : Ik daag de mannen uit maar je weet hoe 't gaat...

Rosalie : Hoe gaat het dan ?

Annabelle : Met mij loopt het altijd op een sisser af, ik flirt maar daar blijft het bij. Als er eentje verder wil gaan neem ik de benen.

Rosalie : En gebeurt dat vaak ?

Annabelle : Nee jij bent de uitzondering.

Rosalie : Ik tel niet mee. Ik ga 't niet uitbazuinen en ik ben een vrouw.

Annabelle : Juist, let wel, het detail was me opgevallen.

Rosalie : Ik bedoel dat je met mij Oliver niet echt kunt bedriegen.

Annabelle : Is 't waar ?

Rosalie : 100% waar.

Annabelle : Zou 'k het aan de eerste de beste passant mogen vragen ?

Rosalie : Nee.

Annabelle : Waarom niet ?

Rosalie: God weet wie er hier allemaal passeert.

Annabelle : Omdat je vreest dat god- weet- wie er een andere mening over heeft, daarom mag ik het niet vragen.

Rosalie: Vraag het aan Oliver.

Annabelle : Aan Oliver ?

Rosalie : Ja in 't algemeen.

Annabelle : "Zou je je bedrogen voelen als ik met een doorsnee vrouw de sekstoer zou op gaan ?"

Rosalie : Zeg maar "een bekende vrouw ". Zo gaat hij niet direct met mij in zijn hoofd zitten.

Annabelle : Nee dat denk ik ook niet.

Rosalie : Prima

Annabelle : Prima ?

Rosalie : Ja toch !

Annabelle : Dat denk je maar.

Rosalie : Jij niet ?

Annabelle : Nee ik niet.

Rosalie : En waarom niet ?

Annabelle : Omdat hij altijd zal willen meedoen met een bekende vrouw erbij.

Rosalie : Shit wat een viespeuk je vent, bah !

Annabelle : Omdat Bart zo'n buitenkans zou laten liggen ?

Rosalie : Daar twijfel ik geen ogenblik aan.

Annabelle : Hoe dom kun je zijn ! Denkt hij dan dat hij 't eeuwige leven in petto heeft?

Rosalie : Bart heeft een IQ van 125.

Annabelle : Dat bekende vrouwen nog zijn deel zullen zijn als hij met een armzalig pensioentje zal moeten zien rond te komen?

Rosalie : Als er iets is waar ik me geen zorgen over maak is 't over Bart zijn pensioen.

Annabelle : Mij goed.

Rosalie : Maar je leeft inderdaad maar één keer en in je plaats zou 'k me zorgen maken over je zieke schoonmoeder.

Annabelle : Allee merci !

Rosalie : Ze is toch ziek ?

Annabelle : Zij ? Zieker dan zij is ongezond. Waarom... ?

Rosalie : Omdat ze volgens Oliver over de tafel springt.

Annabelle : Over de tafel ? Heb je van je leven!

Rosalie : 't Zijn zijn woorden.

Annabelle : Wie ben ik om te twijfelen aan zijn woorden, hij kent zijn moeder beter dan ik.

Rosalie : Zo is dat.

Annabelle : Hij heeft ze een tijd geleden al, ettelijke maanden bewoond.

Rosalie : 't Is niet om te lachen, is ze nu ziek of niet ?

Annabelle : 'k Zou 't geloven of vind jij misschien dat een vrouw met MS niet ziek is omdat ze over de tafel springt terwijl over de tafel springen op haar leeftijd al een ziekte op zich is.

Rosalie : Nu je 't zegt. Je moet inderdaad al goed zot zijn om over de tafel te springen als je de 70 voorbij bent.

Annabelle : Absoluut. Ik ga er Oliver toch een keertje moeten op aanspreken.

Rosalie : C'est ça.

Annabelle : Zou je kunnen geloven dat ik helemaal in de juiste stemming ben nu 'k....

Rosalie : Ik heb dat ook als ik mijn gelijk haal als ik ongelijk heb.

Annabelle : Jij ook ? Hoe vreemd is dat !

Rosalie : In de juiste stemming, voor wat eigenlijk ?

Annabelle : Als je 't raadt mag je me kussen.

Rosalie : En als ik het niet raad ?

Annabelle : Ook.

Rosalie : Dan heb ik geen tijd meer te verliezen. Je mocht 's van gedacht veranderen!

Kussen als was het de laatste keer

Louis Armstrong zingt "As time goes by" van Herman Hupfeld.

ZESDE TAFEREEL

Rosalie en Annabelle (vooral Annabelle) komen uitgeput aan bij de bank.

Annabelle (haalt een flesje water uit haar rugzak, neemt een slok en dan nog één) : oef dit was een ronde te ver voor mij, ik kan echt geen pap meer zeggen.

Rosalie (doet haar rugzak af) : Je ziet er niet uit als iemand die niet tegen een stootje kan.

Annabelle: Ik kan tegen een stootje maar blijkbaar niet tegen een marathon.

Rosalie : Ik weet wat je nodig hebt, een conditietrainer.

Annabelle : Een...! Sla ik de bal mis als ik denk....

Rosalie : dat ik daarvoor in aanmerking kom ?

Annabelle : Ja

Rosalie : Absoluut, ik ben hiervoor opgeleid.

Annabelle : Joepie, begin alvast met het masseren van mijn kuiten.

Rosalie : Oké.

Annabelle : Wacht even is dat onze vriend “fris van de lever” niet ?

Rosalie : Ik vrees het . Zijn we weg ? Kom.

Frits : Dames, ik ben Frits. Ik zal maar direct met de deur in huis vallen.

Annabelle (geeuwt) : Val maar Frits.

Frits : Ik zoek onderdak voor vannacht.

Rosalie : Niet bij mij.

Frits (bekijkt Annabelle) : En... ?

Annabelle knikt mee

Frits : Da's erg. Geen plaats zeker ?

Rosalie : Nee, volgeboekt.

Annabelle : En meer dan volgeboekt bij mij.

Frits : Hoeveel daklozen.... ?

Rosalie : Oei, oei, oei in de kelder 7, beneden 6, op de eerste verdieping een dozijn en onder 't dak nog 's 17.

Annabelle : En bij mij is er zelfs geen plaats meer voor mijn vriend-bedgenoot. Resultaat elke nacht seks in een taal die ik niet versta.

Frits: Ik ken dat, “mijn chouke” of nog erger. Weet je wat, je mag bij mij komen slapen in mijn paleiske.

Rosalie : Een kartonnen doos ?

Frits : Ja.

Annabelle : Merci. Dan slaap ik nog liever in mijn bed met twee Tsjetsjenen.

Frits : Je kunt maar proberen hé! Hebben ze tenminste condooms gekregen van Samusocial ?

Annabelle : Dat vraag ik mij niet af maar jij wel zo te zien.

Frits (al weer weg) Ze hebben mijn maat niet.

Als Frits ver genoeg weg is....

Annabelle : Je ging me masseren.

Rosalie : Hier toch niet, op 't gras!

Annabelle : Waar dan wel ?

Rosalie : Er lopen hier groene spechten....

Annabelle : en meer van die rare vogels, ik weet het.

Rosalie : Oké maar weet je ook dat als er groene spechten lopen er ook rosse mieren zitten. Daar zijn ze de hele dag naar op zoek.

Annabelle : Op de bank dan maar. Of nee 'k ga de beurt te goed houden.

Rosalie : Je zal er des te meer deugd van hebben.

Annabelle : Mijn vaders vader hield vogels, van alle kleuren.

Rosalie : Wij hadden thuis een zanglijster, een wida en een gehandicapte oranjewever.

Annabelle : Ocharme, ik kan geen dier zien lijden, geen mens, geen varken, niemand.

Rosalie : Ook... ook je vijand niet ?

Annabelle : Nee of misschien een klein beetje om je plezier te doen.

Rosalie : Mij ?

Annabelle : Ja waarom wou je 't anders weten ?

Rosalie : Alvast niet daarom.

Annabelle : Waarom dan wel ?

Rosalie : Weet ik het zelf ? Eén ding is zeker of je 't nu fijn vindt of niet, elk jaar eet je zo'n 16 spinnen op in je slaap.

Annabelle : 16 ? Brr. Is het dan verwonderlijk dat spinnen op weinig of geen sympathie kunnen rekenen ? Maar voor mijn part liever 16 spinnen dan 16 vleermuizen.

Rosalie : Vleermuizen ga je niet inslikken, ze ontwijken moeiteloos onze open mond door middel van echolocatie als we althans met het raam open slapen.

Annabelle : Ik niet, Oliver wel.

Rosalie : En hoe los je dat op ?

Annabelle : Per seizoen.

Rosalie : Hij het warme en jij het koude.

Annabelle: Andersom, 'k zie me daar al liggen in mijn babydoll in 't putje van de winter.

Rosalie : Ik ook maar geen spoor van Oliver.

Annabelle : Geen spoor van Oliver ? Denk je dan dat hij er een gewoonte van maakt om sporen achter te laten ?

Rosalie : Een gewoonte ? Nee maar in principe laten we allemaal sporen achter.

Annabelle : Oliver niet.

Rosalie : Ah bon !

Annabelle : Daar word je stil van hé !

Rosalie : Een beetje wel maar 'k vermoed dat je...

Annabelle : een verklaring bij de hand hebt.

Rosalie : Ja verras me.

Annabelle : Zijn vader was bij de politie en hij heeft hem geleerd geen sporen achter te laten.

Rosalie : Zie je dat ik het wist.

Annabelle : Dat zijn vader politieman was ?

Rosalie : Nee dat je wel met één of andere verklaring voor de dag ging komen.

Annabelle : Alles is te verklaren als je de waarheid kent.

Rosalie : En is hij lang politieman geweest ?

Annabelle : Tot hij 't moe werd bespuugd te worden.

Rosalie : Iets wat je normaal vlug moe wordt.

Annabelle : De ene al wat vlugger dan de andere.

Rosalie : En hij ?

Annabelle : Na 14 dagen waarschijnlijk. Veel geduld heeft hij niet.

Rosalie : Alleen met zijn vrouw.

Annabelle : Ook niet.

Rosalie : Ocharme! en Oliver ? Alleen met zijn vrouw of ook niet ?

Annabelle : Hij is niet getrouwd en ik ook niet. Maar ik heb de indruk dat mocht hij met mij getrouwd zijn...

Rosalie : Ja zeg maar.

Annabelle : Hij veel minder geduld zou hebben met mij dan nu.

Rosalie : Dat zou best kunnen. Ik daarentegen sta bekend om mijn engelengeduld.

Annabelle : Echt waar ?

Rosalie : Heb je je twijfels ?

Annabelle : Ja, want je leek er helemaal niet mee gediend dat ik Bart aan 't opvrijen was.

Rosalie : O! Omdat je geen applaus van me kreeg.

Annabelle : Nee ik kreeg net niet je glas rode wijn over mijn hoofd.

Rosalie : Da's een grove leugen, een "bordeaux supérieur!"

Annabelle: Zie je wel dat het bijna zo ver was. Was 't fluitjeswijn geweest... ik durf er niet aan denken waar 't goedje zou terechtgekomen zijn.

Rosalie : Eén, we hebben geen fluitjeswijn in huis, twee, ik geef het toe, ik ben niet zot genoeg om godendrank over je hoofd te gieten en drie, je mag volgende keer met Bart doen wat je wil.

Annabelle : Hm.

Rosalie : Tevreden ?

Annabelle : Ga jij ondertussen Oliver bezighouden ?

Rosalie : Afsproken.

Annabelle : Dat hij niet ziet wat ik met Bart aan 't doen ben.

Rosalie : Absoluut als 't de spuigaten uitloopt blinddoek ik hem.

Annabelle : Zonder dat hij zich afvraagt waarom ?

Rosalie : Beloofd.

Bram Vermeulen zingt zijn eigen tekst "Rode wijn".

ZEVENDE TAFEREEL

Annabelle en Rosalie op de bank in het park samen met Iva de burgemeester

Iva : Er staat nog vanalles op stapel, teveel om op te sommen.

Rosalie : En gaan we 'r niet te veel last van hebben van al die werken ?

Iva : Me dunkt trouwens dat we al heel wat gerealiseerd hebben. Bedankt dat jullie dat ook vinden.

Annabelle : Een simpele hypothese, stel dat we dat niet vinden, wat dan ?

Iva : Ah en in de meeste deelgemeenten kunnen voortaan bijna alle klassieke administratieve formaliteiten afgehandeld worden.

Rosalie : Waarom niet "Welkom in onze stad" i.pl.v. " Onze stad heet u welkom", wat niet eens voor een archaïsche vorm van koetervlaams kan doorgaan.

Iva : Alle suggesties zijn van harte welkom op één van onze diensten. Luisteren met hart en ziel is onze stiel.

Annabelle : Goed gezien!

Iva : Neem nu ons onderwijs. Een paar duizend leerlingen komen elke dag naar onze stad en keren 's avonds geestelijk verrijkt huiswaarts.

Annabelle : Onvoorstelbaar !

Rosalie : Na een ommetje naar hun stamcafé om de leerstof door te spoelen.

Iva : En zeggen dat onze bruisende stad na jaren van wanbestuur op sterven na dood was.

Annabelle : Sakkernondeju dat ik het zo onbeschoft moet zeggen.

Iva : Tot op een andere keer dan maar. 't Heeft me plezier gedaan...

Rosalie : dat we zo'n gezellig gesprek gevoerd hebben over onze verwezenlijkingen.

Iva : De nagel op de kop.

Rosalie : Echt gezellig.

Iva : Aarzel niet om ons lastig te vallen.

Annabelle : "Luisteren met hart en ziel is onze stiel", allee de uwe.

Ivan : Precies.

Als Iva een eind weg is...

Rosalie : 'k Was net van plan je te gaan knuffelen...

Annabelle : Om haar op andere gedachten te brengen ?

Rosalie : Ja.

Annabelle : 't Werd potverdorie tijd, ik zat er op te wachten.

Rosalie : Nee serieus.

Annabelle : Ik ben serieus.

Rosalie fluistert iets in haar oor.

Annabelle : Nee ! Elke dag weer valt mijn mond hier open van verbazing. 'k Dacht dat je je joggend kon uitleven.

Rosalie : Vroeger, nu is 't tijdverlies.

Annabelle : We hebben het toch over koetjes en kalfjes al lopend, is dat dan niet genoeg ?

Rosalie : Nee . 'k Zie je drie dagen per week maar...

Annabelle : Je wil meer.

Rosalie : Bart heeft meer aan jou dan ik.

Annabelle : Ik maak je toch alleen maar jaloers en mocht hij met mij naar bed willen...

Rosalie : Is hij al zo ver ?

Annabelle : Gelukkig niet.

Rosalie : Ga je 't me zeggen als 't zo ver is ?

Annabelle : Direct.

Rosalie : En ga je 't doen ?

Annabelle : 't Ligt niet in de aard van 't beestje maar misschien maak ik voor jou wel een uitzondering. Da's pas lief, vind je niet ?

Rosalie : Dat je bereid bent met Bart de koffer in te duiken ?

Annabelle : Ja, hoewel ik stilaan meer begin te voelen voor zijn vrouw dan voor hem.

Rosalie : Stilaan ?

Annabelle : Absoluut, met de hand op het hart.

Rosalie : Ben je dan niet bang om mij te kwetsen door...

Annabelle : Toch wel. Daarom bespreken we de hele toestand toch.

Rosalie : Omdat hij natuurlijk niet mag weten dat ik op de hoogte ben van zijn er aankomende bokkensprongen.

Annabelle : Jesus! Nee! Hoe akelig !

Rosalie : Jij met hem terwijl hij weet dat ik met de beste wil van de wereld niet kan meegenieten van wat hij met je doet.

Annabelle: Je moet ook een beetje aan hem denken.

Rosalie : Aan hem ?

Annabelle: Ja of riskeert hij niet een groot deel van zijn mogelijkheden te verliezen als hij...

Rosalie : als hij er ook maar in de verste verte aan denkt dat ik alles wel eens zou kunnen weten.

Annabelle : Precies.

Rosalie : Ik zie 't zo voor mijn ogen hoe zijn mogelijkheden als een kaartenhuis in elkaar zakken.

Annabelle : Hij beteuterd en ik ontvuchterd, wee mij !

Rosalie : Nu je 't zegt.

Annabelle: En dat zonder er rekening mee te houden dat ik er ...

Rosalie : ongemakkelijk bijlig.

Annabelle : Juist, in mijn nakie in de armen van de man van mijn lief.

Rosalie : Sukkel! (knuffelt Annabelle).

Annabelle : (veegt een traan weg) : Aan wat ben ik begonnen!

Rosalie: Begonnen ? Je hebt nog altijd de tijd om er niet aan te beginnen.

Annabelle : De verleiding is groot...

Rosalie : maar...

Annabelle : dan laat ik je met Bart die 'k eerst opgewonden heb als een kermishorloge, zitten.

Rosalie : Ik ken hem. In dat geval is hij maandenlang met geen tang aan te pakken.

Annabelle: 'k Sta ervoor, 't is mijn plicht, 'k moet erdoor.

Rosalie : WE moeten erdoor en wat doen we met Oliver?

Annabelle : Met Oliver ? Denk je nu echt dat ik tezelfdertijd met Oliver en met Bart kan bezig zijn ?

Rosalie: Domme vraag. We laten hem waar hij is als hij zich maar niet te dicht bij de plaats van 't gebeuren bevindt.

Annabelle : Bij voorbeeld.

Rosalie : Of ik zoek troost bij hem.

Annabelle : Bij Oliver ?

Rosalie : Is dat geen goed idee ?

Annabelle : Nee een archislecht.

Rosalie : En waarom precies ?

Annabelle : Omdat hij je vrijwel onmiddellijk zal beu zijn. Heb je je al eens goed bekeken ?

Rosalie : Ja elke dag en ik kan me perfect vinden in wat ik zie.

Annabelle : Des te beter.

Rosalie : Niemand is me ooit onmiddellijk beu geweest, niemand. Oliver is een verachtelijk individu.

Annabelle : O!

Rosalie : Hoe kun je met zo'n kerel... ?

Annabelle : Wat ? Kun je wat ?

Rosalie : Laat maar.

Annabelle : Heb ik dan geen redenen genoeg om niet te pikken dat je Oliver een verachtelijk individu vindt ?

Rosalie : Hij moest me maar niet direct beu zijn! 't Zal hem leren !

Annabelle : 't Spijt me, maar je reactie is aan de kinderachtige kant.

Rosalie : Misschien wel...

Annabelle : maar...

Rosalie : Je hebt ze uitgelokt.

Annabelle : Ik ?

Rosalie : Ja jij.

Annabelle : Da's de beste, door je de waarheid te zeggen.

Rosalie : Met dit soort waarheden veeg ik mijn reet af.

Het Dave Brubeck Kwartet speelt "Take five" van Paul Desmond.

ACHTSTE TAFEREEL

Rosalie en Annabelle zijn, elk met een handdoek, de bank in 't park droog aan 't wrijven. Als ze klaar zijn bergen ze de handdoek op in hun rugzak. Eenmaal geïnstalleerd...

Annabelle : Wat heeft hij je nog meer verteld Oliver ?

Rosalie : Iets over de tenniscarrière van zijn ma.

Annabelle : Ah!

Rosalie : Ja.

Annabelle : Je weet inmiddels wel dat je lang niet alles moogt geloven van hetgeen hij vertelt, o la la nee dat weet je nu toch.

Rosalie : En één en ander over jou.

Annabelle : Over mij of over onze relatie ?

Rosalie : Over jou, over je gaven en gebreken, je weet wel.

Annabelle : Dat ik... dat ik een betere bed- dan een keukenprinses ben, dat soort dingen.

Rosalie : Is dat een gave of enkel een stoere bewering ?

Annabelle : Dat ik beter flirt dan vrij ? Een variante op "qui trop embrasse mal étreint".

Rosalie : Nee niks dat ik al kon vermoeden of in tegenstrijd is met je eerste gissing.

Annabelle : Dat ik geboren ben met een penis en 3 nieren.

Rosalie : Ja.

Annabelle : Zie je wel dat je niet al teveel van hem moogt geloven.

Rosalie : En van jou ?

Annabelle : Van mij ?

Rosalie : Ja hoeveel mag ik van jou geloven ?

Annabelle : Van mij, 't grootste gedeelte van alles.

Rosalie : Da's zo goed als alles, eerst zien en dan geloven.

Annabelle : De waarheid mag toch ook een keer gezegd worden.

Rosalie : Eén enkele keer ?

Annabelle : Allee op tijd en stond omdat ik je weinig of niets kan weigeren.

Rosalie : Weinig of niets ?

Annabelle : Ja het tegenovergestelde van zo goed als alles.

Rosalie : Hou je vast, ik geloof je.

Annabelle : Uit liefde of eigenbelang ?

Rosalie : Uit eigenbelang ? ik geloof mijn oren niet.

Annabelle : Heb ik dat gevraagd ? Sorry. Mensen stellen soms domme vragen en ik ben ook maar een mens.

Rosalie : Volgens Oliver een mens met een penis, die nieren en een hart van goud.

Annabelle : Eén maar ?

Rosalie : Aangezien ik weinig van hem mag geloven, waarschijnlijk 2, één van goud en één van peperkoek.

Annabelle : Goed geraden. Hier. (Legt de hand van Rosalie op haar hart). Voel je ze allebei ?

Rosalie : Ik voel er één, twee, drie. (Trekt haar hand terug). Zeker weten.

Annabelle : Drie ? Da's jandorie één meer dan ik dacht.

Rosalie : Het beste bewijs dat ik je ten onrechte geloof als de eerste de beste lichtgelovige trut: Rosalie, Rosalie!

Annabelle : Ik heb je niets wijsgemaakt. Ik wist het zelf niet.

Rosalie : Oké oké. Je krijgt het voordeel van de twijfel maar laat bij gelegenheid eens een cardiogram maken.

Annabelle : Ah nee! Ze mochten me er 's meer vinden.

Rosalie : Vindingrijk zijn hun machines niet, 't zijn maar machines.

Annabelle : Weet je, ik zou jullie vrijdagavond dolgraag op mijn beurt eens willen ontvangen maar helaas Oliver gaat minivoetballen...

Rosalie : op de kunstacademie.

Annabelle : Ja op de minivoetbal kunstacademie.

Rosalie : Laat hem maar. Bart ziet daar ook kunst in, zelfs als ik ze niet zie.

Annabelle : Zou Bart ook... ? Hij ziet er niet uit als een voetballer.

Rosalie : Dat klopt maar zo zijn er nog.

Annabelle : Hoe dan ook zijn ze al met elf.

Rosalie : Met elf ?

Annabelle : Ja.

Rosalie : Wat doen ze dan met de spelers die ze op overschot hebben ?

Annabelle : Die zetten ze op de bank.

Rosalie : Allemaal ?

Annabelle : Van de eerste tot de laatste, op een rijtje maast elkaar. Waar zou jij ze zetten ?

Rosalie : In de tribune.

Annabelle : Mij goed, allee vooruit, iedereen in de tribune. Ik hoop dat ze 'r één hebben !

Rosalie : Kom dan maar alleen tot bij ons en je moet niet eten, mijn stoofpotje mag er zijn, al zeg ik het zelf.

Annabelle : Allemaal goed en wel maar...

Rosalie : Ik trek wel mijn plan, koketteer jij maar met Bart.

Annabelle : Dat kan ik je niet aandoen, echt niet. Da's effenaf teveel gevraagd.

Rosalie: Waarom niet, aangezien ik een oogje dichtknijp.

Annabelle : 't Is nee. Je moet niet aandringen zolang ik niet weet wat je met het andere van plan bent.

Rosalie : Met het andere ? Treuren da's evident maar niet zo erg dat je t' er kan aan zien.

Annabelle : Nu 'k het weet ben ik nog minder geneigd om te komen.

Rosalie : Toe.

Annabelle : Nee ik kan er absoluut niet tegen dat iemand lijdt en zeker niet als je aan niets merkt dat hij lijdt.

Rosalie : Daarin kan ik je volgen, (terzijde) alhoewel...

Annabelle : Maar misschien is er toch een oplossing, als ik nu eens Bart een beurt geef..

Rosalie : en ik hem vervolgens met een kluitje in 't riet stuur...

Annabelle : zodat ik de kust vrij heb om zijn vrouw te verwennen.

Rosalie : Eureka dat is de oplossing, Annabelle schatje wat zou ik zonder jou beginnen ?

Annabelle : Allee allee je lijkt me nu ook zo onbeholpen niet dat je constant iemand nodig hebt om je uit de penarie te helpen.

Rosalie : Een beurtrol, dat heb je toch maar mooi uitgedokterd.

Annabelle : 't Was niks meer dan een gelukkige inval.

Rosalie : Ik zal maar doen alsof ik je geloof.

Annabelle : 't Is de eerste keer dat ik van plan ben om zoiets te doen maar een wereldprimeur zal 't wel niet zijn.

Rosalie : Een regionale primeur is ook al goed als het maar een primeur is.

Annabelle : In normale omstandigheden zet ik alleen mijn beste beentje voor voor de mannen.

Rosalie : Als de vrouw niet op je verliefd is.

Annabelle : Neen als de man niet te afstotelijk is.

Rosalie : Juist. Te is te.

Annabelle : Je gaat toch niet aan je uiterlijk werken voor een gebochelde, een motorisch gehandicapte of een vent met een open gehemelte.

Rosalie : Zoals ik al zei, te is te. Je doet me griezelen.

Annabelle : 't Is toch waar!

Rosalie : En nu de praktische kant.

Annabelle : De praktische kant ?

Rosalie : Ja hoe gaan we 't vrijdagavond aanpakken opdat Bart niet met 't leeuwenaandeel van je...

Annabelle : van mijn aandacht zou gaan lopen ?

Rosalie : Inderdaad.

Annabelle : Ik was mijn handen in onschuld. Ik zeg sorry op voorhand maar ik flirt niet met een chronometer in de hand, ah nee !

Brenda Lee zingt "I'm sorry" van Dub Allbritten en Ronnie Self.

NEGENDE TAFEREEL

Rosalie en Annabelle maken ruzie op de bank

Rosalie : Nee. Je moet weten wat je wilt.

Annabelle : Weet ik dat dan niet denk je ?

Rosalie : Nee

Annabelle: Daar hebben we ze de "alleswetende" in al haar glorie, die altijd 't laatste woord wil.

Rosalie : Vandaag mag jij 't hebben.

Annabelle : En daarbij niet te beroerd om het toe te geven of moet ik zeggen onnozel genoeg.

Rosalie : Tegen mijn goesting, daarvoor ligt er te veel op mijn maag.

Annabelle : Als het er op ligt heb jij ervoor gezorgd dat het er op ligt, je moet de schuld niet bij mij leggen.

Rosalie : 'k Zal ze bij Bart leggen.

Annabelle : Tiens da's nog 'ns een idee! Terwijl de sul zich voor jou de naad uit het lijf aan 't werken is.

Rosalie : Bart is de beste man die ik me kan inbeelden.

Annabelle : Allee dan is 't hoog tijd voor mij om hem eens uit te proberen.

Rosalie : En ik ben de beste vrouw voor hem.

Annabelle : Prima.

Rosalie : Wat "prima" ?

Annabelle : Ik bedoel dat ik me daar bij neerleg, voorlopig toch.

Rosalie: Wie denk je wel dat je bent ?

Annabelle : Een vrouw zonder pretentie, die waarschijnlijk de geschiedenisboeken niet zal halen, zoals er hier veel rondlopen.

Rosalie : Als je 't zelf zegt zou 't moeten waar zijn.

Annabelle : Maar je gelooft er nog de helft niet van.

Rosalie : Heb ik ongelijk ?

Annabelle : Dat laat ik in 't midden.

Rosalie : Nee dus.

Annabelle : Klopt, "alleswetters" hebben nooit ongelijk.

Rosalie : Toch wel ik heb ongelijk dat ik vlinders in mijn buik krijg als ik je zie.

Annabelle : Elke keer of alleen als 't je goed uitkomt ?

Rosalie : Dat ik er over nadenk hoe 'k Bart zou kunnen verlaten..

Annabelle : Wil je hem verlaten ? Voor mij ?

Rosalie : Wat denk je, om alleen te zitten ?

Annabelle : Als we de hele dag ruzie maken kun je dan niet beter bij je man blijven ?

Rosalie : Nee. 'k Ga voor jou voltijds aan 't werk en 's avonds doe je met mij wat je wil.

Annabelle : Hm! En ga je af en toe collega's meebrengen ?

Rosalie : Waarom niet ? Als ze niet te knap zijn.

Annabelle : Hoe kleingeestig !

Rosalie : En alleen vrouwen.

Annabelle : Dan blijft ik bij Oliver. Ik kan me bij jou in niets verbeteren en ik kom zelf niet klaar als je me kust.

Rosalie : En toch hou je meer van mij dan van hem.

Annabelle : Hallo, wat een eigendunk zeg !

Rosalie : Pft. Hij woont niet eens bij jou !

Annabelle : Oliver ?

Rosalie : Ja.

Annabelle : Moet je dan misschien in een chocoladefabriek wonen als je van chocola houdt ?

Rosalie : Nee zotteke tenzij je 'r ook gevoelens voor hebt.

Annabelle : Onverbeterlijk!

Rosalie : Wat ?

Annabelle : 'k Dacht dat ik vandaag 't laatste woord mocht hebben.

Rosalie : De dag is nog niet voorbij dat ik weet.

Annabelle : Zie je nu dat je altijd wilt gelijk hebben.

Rosalie : En waarom woon je niet samen met Oliver ?

Annabelle : Om.... om geen ruzie te maken.

Rosalie : En heb je nog andere vrienden ?

Annabelle : Mannen bedoel je ?

Rosalie : Ja geen vriendinnen.

Annabelle : 'k Ben zo trouw als een zwaan.

Rosalie : Vrienden vroeg ik, mannen waarop je kunt bouwen zonder tegenprestatie.

Annabelle : Waarschijnlijk wel.

Rosalie : Weet je dat dan niet met zekerheid ?

Annabelle : Bij sommigen wel bij anderen niet. Mannen zijn ondoorgrondelijk, voor zover ze menselijk zijn.

Rosalie : Voor ... vind je ?

Annabelle : Ja maar minder dan wij.

Rosalie : Dan jij.

Annabelle : Ja.

Rosalie : Er moet toch een reden zijn waarom je je niet bloot wil geven.

Annabelle : Een reden ?

Rosalie : Ja en zeg me niet dat het hier te koud is.

Annabelle : Alles op zijn tijd.

Rosalie : Oké maar mijn geduld is niet oneindig.

Annabelle : Nee ? Als je geen geduld hebt moet je maar geduld oefenen.

Rosalie : Heb je dat alleen gevonden ?

Annabelle : Dat zou je me niet nageven hé.

Rosalie : Er is veel dat ik je niet zou nageven.

Annabelle : En weet je ook hoe dat komt ?

Rosalie : Nee maar je gaat het mij vertellen.

Annabelle : Omdat je alleen maar oog hebt voor mijn lichaam en mijn zieleroerselen je gestolen kunnen worden.

Rosalie : Als de vork zo in de steel zit ga 'k in het vervolg je ziel aftsasten, aan welke kant zit ze ?

Annabelle : Nu eens links dan weer rechts.

Rosalie : Om het me gemakkelijk te maken, ik had het moeten weten!

Annabelle : Maak jij het mij misschien gemakkelijk ?

Rosalie : Zo veel als menselijk mogelijk.

Annabelle : Je liegt alsof je me een prijsbeest wilt verkopen.

Rosalie : Ik verkoop helemaal niks en jij... jij verkoopt praatjes.

Annabelle : Ik ? Omdat er in mijn verhalen niet altijd de juiste balans is tussen realiteit en fictie.

Rosalie : Dat zal wel maar...

Annabelle : Als ik flirt breng ik zoals je al gezien hebt steevast een ode aan de Westerse cultuur...

Rosalie : en beschaving.

Annabelle : Ja of maakt flirten soms ook deel uit van andere culturen dan de onze ?

Rosalie : Een vraag waarop je geen antwoord verwacht waarschijnlijk.

Annabelle : Heb je er één ?

Rosalie : Niet direct. Maar je weet net zo goed als ik dat je 'r in een aantal voor ons primitieve samenlevingen...

Annabelle : helaas niet met een paar klinkende oorvegen zou vanaf komen. Zeg nu zelf, is 't hier niet goed leven ?

Rosalie : Hier, waar je in 't slechtste geval op een paar flinke motten getrakteerd wordt als je je misdraagt.

Annabelle : Ja en gelukkig lang niet altijd.

Rosalie : Zoals bij mij.

Annabelle : Onder andere omdat je je zelf misdraagt.

Rosalie : Ik ?

Annabelle : Ja met mij.

Rosalie : Oké maar nooit met mijn man erbij.

Annabelle : Een achterbaks heilig boontje ! Besef je dan niet dat niemand ooit arm geworden is van het delen van zijn schat.

James Brown zingt begeleid door zijn orkest een eigen compositie "I got you (I feel good)".

Annabelle (niet in jogging) zit op de bank met Oliver.

Oliver : 'k Was niet te laat .Jij was te vroeg.

Annabelle : Ik ben altijd te vroeg, ik weet het.

Oliver : Als je 't weet moet je niet van je neus maken.

Annabelle : Ik ben een beetje zenuwachtig, daarom.

Oliver : Zonder reden of heb je 'r ondertussen één gevonden ?

Annabelle : Zonder reden.

Oliver : Willen w 'ons samen 'ns ferm bezatten ?

Annabelle : Bij mij ?

Oliver : Ja of bij mij. 't Wordt tijd, straks zijn we crimineel zat van een paar glazen.

Annabelle : Bij gebrek aan oefening.

Oliver : 't Is godverdomme toch waar !

Annabelle : Wat gaan we drinken ?

Oliver : Iets waarmee we zo rap mogelijk niet meer weten van welke parochie we godverdomme zijn.

Annabelle : Cognac ?

Oliver : Mij goed als 't maar geen ontstoppingsmiddel is uit den Aldi.

Annabelle : Zaterdag bij mij ? Breng je..?

Oliver : Nee, 'k ben er op uitgekeken. Ik breng wiet mee.

Annabelle : Is 't alles ?

Oliver : Misschien nog een surprise.

Annabelle : Eén die meedrinkt ?

Oliver : Wat ? Godweet heb je genoeg in huis voor ons getweeën.

Annabelle : Maak je maar geen zorgen. Ik ken je maat en ik ken de mijne.

Oliver : Heb ik je al verteld dat Kurt me buitengesmeten heeft ? 'k Was een paar keer te laat.

Annabelle : Veel ?

Oliver : Nee of je zou godverdomme al moeten denken dat 2 of 3 keer een halve dag zwaar doorweegt in een mensenleven.

Annabelle : Willen we 't hem betaald zetten ?

Oliver : Nee laat maar. 'k Ga volgende maand alweer aan de slag.

Annabelle : Er is hier werk genoeg. Je hebt politici die luidop denken dat we dat aan hen te danken hebben.

Oliver : Ik ga aan de slag als nachtwaker. Als ik daar te laat kom ziet niemand het want 't is nog donker en de baas slaapt terwijl ik mijn kas begin af te draaien.

Annabelle : En toch zou 'k niet overdrijven.

Oliver : Met dat te laat komen ?

Annabelle : Ja.

Oliver : Af en toe en nooit langer dan een halve dag. Je weet verdomd goed dat dat mijn gewoonte niet is.

Annabelle : Ik ken je als mijn broekzak, geen probleem.

Oliver : Nog een geluk want problemenmakers sla 'k zonder pardon op hun bakkes. 'k Heb godverdomme geen vuisten voor niks.

Annabelle : Absoluut. Als je ze daarvoor niet gebruikt heb je ze voor niks nodig.

Oliver : 'k Ben nog bokser geweest... in mijn categorie.

Annabelle : Zoals je moeder tenniskampioene.

Oliver : Als je 't maar weet, maar niet in dezelfde categorie, ha.ha.ha!

Annabelle: Rosalie wist ervan.

Oliver : Van mijn ma ?

Annabelle : Ja

Oliver : Ze vraagt me uit maar 't fijne zal ze van mij niet te weten komen. Je ziet dat van hier! (Lacht).

Annabelle : Vertel haar maar eender wat...

Oliver : terwijl jij hare kwibus opvrijt met je knie tussen zijn benen.

Annabelle : Ja ik trek er wel mijn plan mee.

Oliver : Ik zou 't geloven ! Je hebt zoveel in je benen als ik mijn vuisten.

Annabelle : Punch in mijn benen ?

Oliver : Ja

Annabelle : Merci, van 't joggen misschien.

Oliver : Nee aangeboren aanleg zoals ik in mijn knuisten.

Annabelle : Oliver jong we hadden wel afgesproken dat we samenwoonden.

Oliver : Allee is 't waar ?

Annabelle: Voor we 'r aan begonnen zijn.

Oliver : Godverdomme nu je 't zegt.

Annabelle: Was je 't vergeten ?

Oliver : Sla me nu dood, shit, glad vergeten of anders heb ik me versproken, een soort "lupsas" zoals ze op tv zeggen.

Annabelle : Lapsus of niet, Rosalie stelt er zich vragen bij.

Oliver : Ik kan 't geloven maar ongerust ga 'k er niet van worden.

Annabelle: Nee ?

Oliver : Of had je 'r voor één keer geen antwoord op ?

Annabelle : Toch wel, "om geen ruzie te maken".

Oliver : Beter had ik het godverdomme zelf niet kunnen verzinnen. Annabelle je bent niet alleen hier (aait haar hoofd) maar ook hier (bepotelt haar borsten) en hier (wrijft op haar dijen) grote klasse, zoals ze over de plas zeggen, Weltklasse.

Annabelle : Voorzichtig... voorzichtig met je handen, Oliver toch! Je maakt me helemaal week en we zijn hier in 't park.

Oliver : Lekkere stukken zijn overal lekker zelfs in 't park.

Annabelle : Niet hier Oliver, niet hier. Gebruik toch een beetje je verstand. Stel je voor dat er in 't park een protestmars...

Oliver : Tegen seks ?

Annabelle : Nee niet tegen seks, tegen... tegen te veel zout in 't brood.

Oliver : Ah, da 's iets anders want je moet nu ook niet elke morgen beginnen zuipen omdat zout door te spoelen, ik doe mee.

Annabelle : Goed zo... mee aan wat ?

Oliver : Aan dat protest tiens!

Annabelle : Ah! Ik ook.

Oliver : Maar tegen seks kun je godverdomme geen kat op de been brengen, geen kat.

Annabelle : Zo is dat, zelfs geen exemplaar dat niet gesteriliseerd is.

Oliver : Bij Julia mijn oma haar zuster of toch ongeveer zat alles in glazen bokalen, gesteriliseerd.

Annabelle: Is 't waar ?

Oliver : Niet eetbaar, echt niet te doen. Dat had je godverdomme moeten proeven!

Annabelle : Te laat.

Oliver : Misschien staan er nog een paar. 'k Zal bij gelegenheid eens gaan kijken.

Annabelle : Gaan kijken ?

Oliver : Ja, niets is me teveel als ik je daarmee een plezier kan doen.

Annabelle: Dat weet ik wel Oliver maar neem gerust je tijd, volgende maand is ook goed.

Oliver : Oké, waarover waren we alweer bezig ?

Annabelle : Over Kurt.

Oliver : Kun je 't godverdomme geloven, de smeerlap heeft mij buitengesmeten.

Annabelle : Hoe is 't mogelijk, en je kwam zo goed met hem overeen!

Oliver : 't Was mijn vader, mijn broer en mijn inkomen en nu...

Annabelle : Hoe onrechtvaardig maar je zal wel vlug iets anders vinden.

Oliver : Dat zal wel zijn.

Annabelle : Capabel en flexibel als je bent ?

Oliver : En betrouwbaar en...

Annabelle : onvermoeibaar.

Oliver : De waarheid mag gezegd worden.

Annabelle: Je vloekt toch niet op 't werk ?

Oliver : Ik ? Ik heb een beetje van alles verstand maar vloeken is daar echt niet bij. Voor de rest mogen ze me alles vragen.

Uit haar lp "No deal" zingt Melanie De Biasio "With love".

ELFDE TAFEREEL

Bart en Rosalie wachten thuis vergeefs op Annabelle en Oliver.

Rosalie : 't Schijnt. Ik zie de burgemeester af en toe in 't park. 'k Zal 't haar eens vragen.

Bart: Volgens Jan de postbode was hij al lang ziek.

Rosalie: Depressief.

Bart : Ja, Jan wist het uit goeie bron. Ze hadden dezelfde huisarts. Waar blijven ze ?

Rosalie haalt de schouders op.

Bart : Heb ik het mis of is er een haar in de boter ?

Rosalie : Tussen mij en Annabelle ? Nee tussen ons is alles koek en ei.

Bart : Dan zal 't Oliver zijn.

Rosalie : Bah schoon volk laat meestal op zich wachten.

Bart (lacht) : Dat zegt men toch.

Rosalie : Me dunkt.

Bart : En kan Oliver daar voor doorgaan ?

Rosalie: Als hij puntje puntje puntje zwijgt.

Bart : Ik zie waarvoor die puntjes staan.

Rosalie : Alee is 't waar ?

Bart vloekt in haar oor.

Rosalie : Juist maar met de klemtoon op de d van domme.

Bart : Ik leer hier elke week bij met je schoon volk.

Rosalie : Op welk gebied ?

Bart : Op...op een aantal gebieden waarin ik niet echt thuis ben.

Rosalie : Zoals flirten.

Bart : O, flirten !

Rosalie : Of denk je dat ik niet zie dat je flirt met Annabelle.

Bart : Zij met mij, bedoel je.

Rosalie : Waarom duw je ze niet van je af, waarom maak je haar niet duidelijk dat je getrouwd bent ?

Bart : Je vriendin ?

Rosalie : Ja niet Oliver.

Bart : Omdat het je vriendin is en ze bijgevolg de eerste zou moeten zijn om te weten dat je getrouwd bent.

Rosalie : Toegegeven, ze zou het moeten weten maar als ze doet alsof ze 't niet weet zou jij 't haar moeten duidelijk maken.

Bart : Door haar van me af te duwen ?

Rosalie : Ja.

Bart : En als ze zich vallend een knieschijf breekt ?

Rosalie : Da 's dan al één waarmee ze niet tussen je benen kan zitten.

Bart : Charmant !

Rosalie : 't Is toch waar !

Bart : Van je vriendinnen moet je 't hebben. Als je ze van me af wilt duwen, duw ze dan zelf maar.

Rosalie (gaat dicht tegen Bart aanzitten, één knie tussen zijn benen) : Oefening baart kunst, duw. Allee duw.

Bart duwt en Rosalie valt zoals ze 't wil, op haar achterwerk

Rosalie (fluks weer op haar benen) : Zie je wel als je wil, geen breuk, zelfs geen blauwe plek op mijn billen . (Tilt haar jurk op).

Bart : Zo is 't niet moeilijk, je wist hoe je ging vallen en je hebt je handen gebruikt om je val te breken.

Rosalie : En dan ? Heeft ze soms geen handen Annabelle ?

Bart : 'k Ga er eens op letten, beloofd.

Rosalie : Of heb je alleen oog voor haar benen ?

Bart : Hoeveel benen heeft ze ?

Rosalie : Tel ze en hertel ze straks als ze hier is maar doe niet te kinderachtig.

Bart : Zonder de blokjes te verschuiven op mijn telraam.

Rosalie : Alsjeblieft, voor mijn part hoef je haar benen ook niet gedurig vast te pakken.

Bart : Alleen ze tellen ?

Rosalie : Ja, als 't niet teveel gevraagd is.

Bart : Bijlange niet.

Rosalie (op de schoot van Bart) : Kus me of 'k laat je alleen met...

Na de kus...

Bart : Met Annabelle ?

Rosalie : Ja en met Oliver om met hem te converseren terwijl je zijn vriendin aftast, hij is nog bokser geweest.

Bart : Boksers zijn gentlemen. Ze gebruiken hun vuisten alleen in de ring.

Rosalie : Da 's dan goed nieuws. Apropos heb ik je verteld dat Kurt hem aan de deur gezet heeft ?

Bart : Zit hij zonder werk ? Wat heeft hij godver puntje puntje deze keer mispeuterd ?

Rosalie : Keet geschopt en twee man in elkaar getimmerd.

Bart : Is 't alles ?

Rosalie : Elk een week werkonbekwaam.

Bart : Ocharme ! Echt een makkie voor het ABVV om hem direct weer bij Kurt aan 't werk te krijgen.

Rosalie : Hem vanavond vooral niet tegenspreken.

Bart : Dat was ik toch al niet van plan.

Rosalie : En van zijn vriendin afblijven.

Bart : En als zij het te bont maakt met mij er voor zorgen dat ze op haar kont valt en haar vervolgens de eerste hulp verstrekken.

Rosalie : De eerste hulp ? Welke eerste hulp ?

Bart : Maar schatje toch, als ze op haar billen valt ...

Rosalie : Als ik het goed begrijp, ga je haar blote billen verzorgen.

Bart : Ik zal wel moeten. Ze gaat niet op haar borsten vallen dat ik weet en ik ga haar bijgevolg niet van haar bh ontdoen om me ervan te vergewissen of haar melk gekabbeld is of...

Rosalie : 'k Heb me bedacht, laat ze toch maar op haar knieën vallen.

Bart: Mij goed...

Rosalie : Maar...

Bart : gaat dat wel lukken van de eerste keer ?

Rosalie : We zien wel.

Bart: Hou jij Oliver maar op afstand.

Rosalie : Oké maar beloof jij eerst dat je je een beetje zult gedragen met zijn vriendin.

Bart : Een beetje maar ?

Rosalie : Bij manier van spreken, ik zoek ondertussen de keuken op en ik doe Oliver mee.

Bart: Fantastisch !

Rosalie : Fantastisch voor wie ? Voor mij alleszins niet.

Bart : Fantastisch omdat de gewezen bokser van in de keuken absoluut niet kan zien op welke stomme manier Annabelle haar twee knieschijven breekt.

Rosalie : C'est ça , maar stel dat hij denkt dat ze voor mijn lieve schat een knieval gedaan heeft.

Bart : Twee.

Rosalie : Nog erger, wat gaat er dan om in zijn door slagen op zijn domme kop...

Bart : in een vorig leven..

Rosalie : ja, geteisterd brein ?

Bart : Tja wat wil je dat ik daar op antwoord, een vraag waarop geen enkele doorgewinterde klinisch psycholoog het antwoord heeft.

Het orkest van Miles Davis speelt enkele minuten " Blue in green " van Bill Evans.

TWAALFDE TAFEREEL

Rosalie heeft paella klaargemaakt voor Oliver en Annabelle. Rosalie zit naast Oliver. Tegenover haar zit Annabelle naast Bart. Alle vier eten ze zwijgzaam tot Oliver die met een lepel en zijn handen eet, de stilte verbreekt.

Oliver (de mond vol, tegen Rosalie): Dat is goed eten, dat weet ik ervan.

Rosalie : Smaakt het ?

Oliver : 'k Zou 't godverdomme geloven ! Amai dat heb ik thuis nooit gekregen.

Bart : Kon ze niet koken je ma ?

Annabelle : Ze kon beter tennissen dan koken.

Oliver (lacht) : Mijn gedacht ! Met zo'n klein balleke.

Bart : Een tennisbal.

Annabelle : Effectief. Van voetbal had ze echt geen verstand.

Oliver : Den hond zijn kloten.

Rosalie : En dus heeft ze wijselijk gekozen voor tennis waar ze wel verstand van had.

Bart : Logisch.

Oliver (tegen Rosalie) : Wat zegt hij ?

Rosalie : "Normaal" zegt hij.

Oliver : Zij ? Absoluut normaal. Ik dacht dat hij zei : "Nog 's"

Bart : Ik articuleer slecht, ik weet het.

Oliver : Ik versta hier echt geen kloten van . (Tegen Rosalie). Jij wel ?

Rosalie : Niet te veel.

Oliver : Plezant zo'n vent in huis !

Rosalie : Bah ik trek er mijn plan mee.

Oliver : Je zit ermee op je kot hé !

Rosalie : Zo is dat.

Oliver : Mijn tweede zuster nee mijn derde is ook met zo'n sul van een scheefprater opgetrokken godverdomme, 'k heb wel niet gezien in welke richting. Spijtig, anders had ik er nog kunnen achter lopen. (Laat zijn maag keren).

Iedereen zwijgt, na een tijdje...

Oliver : Nu is 't te laat z'is ribbedebie.

Bart : Eén zuster ribbedebie, twee teruggevonden.

Oliver : Wat zegt hij ?

Rosalie : Hij vertelt zottigheden en hij kan zijn handen niet thuishouden. Schop maar 'ns goed tegen zijn schenen.

Oliver (kijkt onder de tafel en zegt dan tegen Annabelle) : Is 't waar ?

Annabelle : Er is iets van . Ik heb de indruk dat hij denkt dat ik de paella ben.

Bart : O! En ik heb nog zo goed mijn bord leeggegeten.

Annabelle : 't Dessert dan.

Rosalie : Ik heb geen dessert voorzien.

Annabelle : Zie je wel, daarom is hij nu aan mij bezig.

Rosalie : Zeg direct dat het mijn schuld is.

Annabelle : Misschien niet maar had je een dessert voorzien...

Oliver : Hier (schopt een drietal keer op Bart zijn schenen).

Bart : Ai !

Oliver : Eindelijk iets dat ik versta. Hier. (Krijgt nog drie schoppen.)

Bart : Ai ai ai.

Oliver : 't Is hier nog zo gezellig nu 'k hem versta.

Rosalie: Absoluut.

Annabelle : En 'k voel dat 't nog gezelliger gaat worden.

Oliver : Ik ook.

Rosalie : En jij Bart ?

Bart: Hoop doet leven.

Rosalie : Schenk de glazen nog 's vol, ondertussen ruim ik af.

Oliver : Goed vol 't mijne.

Bart : Komt in orde

Annabelle (tegen Rosalie) : Hulp nodig ?

Rosalie : Nee blijf maar zitten en hou je met de mannen bezig.

Annabelle : Met allebei ?

Rosalie : Ja, iets op tegen ?

Annabelle: Eigenlijk blijf ik liever met Bart alleen. 'k Heb er nog een eitje mee te pellen.

Rosalie : Allee vooruit. Kom Oliver.

Oliver (drinkt zijn glas wijn leeg als was het water) : Afruimen is mijn specialiteit niet, verre van.

Rosalie : Is 't waar ? Wat dan wel ?

Annabelle : Hij is meer dekhengst dan "afruimhengst " vrees ik.

Oliver: Godverdomme !

Bart : Ik kan ook afruimen als 't moet.

Rosalie : Niks daarvan schat, Oliver en ik zijn groot genoeg.

Oliver : Ik was altijd al groot geschapen, vraag het maar aan Annabelle.

Annabelle (tegen Oliver) : Allee ga nu maar een beetje helpen in de keuken, groot geschapen knapperd van mij.

Oliver (op weg naar de keuken) : Oliver de keukenhulp, de wonderen zijn godverdomme de wereld niet uit.

Met alleen de karaf wijn en de glazen nog op de tafel zitten Bart en Annabelle gezellig samen in de living.

Bart : Is dat nu iets dat je met Rosalie bedisseld hebt ?

Annabelle : Bedisseld ? Wat bedisseld ?

Bart : Om ons na de maaltijd alleen te laten.

Annabelle : We hebben helemaal niks achter je rug bekokstoofd, echt niet en jij met je vrouw ?

Bart : Ook niet.

Annabelle : Laat ze je dan misschien geregeld alleen met de mannen van haar vriendinnen ?

Bart : Ze heeft geen vriendinnen.

Annabelle : Nee ?

Bart : Nee behalve jij en Claire en Claire is alleen.

Annabelle : En denk je dat ze mij op de proef stelt of jou ?

Bart : Niemand. Rosalie is niet jaloers.

Annabelle (klinkt met Bart) : Op mijn vriendin.

Bart : Op Rosalie en op ons.

Annabelle : En als ik ze nu 's jaloers zou maken ?

Bart : Liever niet.

Annabelle : En waarom niet ?

Bart : Daarom.

Annabelle : Saaie vent !

Bart : Saai, omdat ik niet wil dat je je vriendin verliest.

Annabelle : Goed gevonden en bedankt om aan mij te denken. Je hebt al gemerkt dat Oliver vooral aan zichzelf denkt.

Bart : Ik ook. Mannen zitten nu eenmaal zo in mekaar.

Annabelle : 'k Geloof er niks van . Jij bent anders, je bent...

Bart : Anders ? Af en toe zou 'k wel willen maar wat ik ook probeer ...altijd voel ik me een hopeloos normale vent.

Annabelle : En toch heb je direct aan mij gedacht.

Bart : Ik ? Wanneer ?

Annabelle : Daarnet als ik je voorgesteld heb Rosalie jaloers te maken.

Bart : Ik wil geen moeilijkheden met haar, ik moet er nog een leven mee voort.

Annabelle : Maar wil je dat ook ?

Bart : Goeie vraag, nu eens wel dan weer niet.

Annabelle : Zoals ik met Oliver.

Bart : Je leven lang ? Weet je wel hoe lang dat datpuntje puntje wel is ?

Annabelle : Misschien wel te lang.

Bart : En denk nu niet dat ik wil dat je hem verlaat maar in jouw geval zou 'k er wel 'ns serieus over nadenken.

Annabelle : Ben ik aan 't doen.

Bart : Nadenken kan nooit kwaad.

Annabelle : Niet voor jou, niet voor mij, voor niemand.

Bart : Inderdaad.

Annabelle : Apropos 'k heb je mijn gsm-nr gelaten in de binnenzak van je jas aan de kapstok in de hal.

Blondie vertolkt "Call me " geschreven door Debbie Harry herself.

DETIENDE TAFEREEL

Rosalie in gesprek met haar vriendin Claire

Rosalie : Da 's wel heel lang geleden.

Claire : Zevenentwintig jaar. Ik had Anke nog.

Rosalie : Je vodenpop

Claire : Herinner je je ze nog ?

Rosalie : Gebroken wit was ze geloof ik, in een soort kunstwol of pluche als dat al niet 't zelfde is.

Claire : Anke in pluche, arme knuffel ! In mohair, in echte kortharige geitenwol was ze.

Rosalie : En waar is ze met haar guitige ogen verzeild geraakt ?

Claire : Ik heb ze altijd bewaard voor als ik een dochter kreeg. Als ik binnen een jaar of dertig met pensioen ga...

Rosalie : en de zolder leegmaak,

Claire : ja, dan vind ik ze beslist terug.

Rosalie : Misschien tussen de nieuwjaarswensen die we elkaar verstuurden in karamellenverzen.

Claire : Voor we ons overigens op dramatische wijze aan poëzie waagden in de klas van juffrouw Cludts.

Rosalie : Hoe niet zo'n prettige dingen jaren later leuke herinneringen geworden zijn.

Claire : Raar maar waar.

Rosalie : Jeugdsentiment . Wat toen slecht was is nu goed omdat we 'r vanaf zijn.

Claire : Da 's ook mijn mening, omdat we 't niet nog een keer allemaal hoeven te beleven.

Rosalie : Bart kan nu elk ogenblik hier zijn. Is er iets dat hij beter niet weet ?

Claire : Is 't al zo laat ? We hebben weer gekletst als oude wijven !

Rosalie : Blijkbaar.

Claire : En wat Bart betreft, goh eigenlijk mag hij alles weten.

Rosalie : Oké.

Claire : Weet hij trouwens in welke omstandigheden Vital ons, mij en de kinderen, verlaten heeft ?

Rosalie : Nee niet echt.

Claire : Dan houden we 't onder ons, of niet ?

Rosalie : Nu kan hij 't beter niet weten, later laat ik er wel 's iets over los. Vriendinnen delen geheimpjes.

Claire : Juist, daarom zijn 't vriendinnen. Samen giechelen da 's iets voor later, je begrijpt dat ik daar nu nog niet klaar voor ben.

Rosalie : Dat houden we te goed.

Claire : Als je me nog 's bevestigt dat ik er met de dag beter uitzie voel ik me ook zo, hoewel je dat vanzelfsprekend ook zou durven zeggen om me een hart onder de riem te steken.

Rosalie : That's what friends are for, toch.

Claire : Absoluut maar teveel empathie schaadt de vriendschap. Wat is er nu feitelijk van aan ?

Rosalie : Mocht het niet beter met je gaan dan zou je me om te beginnen niet vragen hoe je 'r bijloopt. Je zou je opsluiten in je verdriet.

Claire : Stapsgewijs word ik gelukkig weer meer dokter dan patiënte.

Rosalie : Weet je wat dokter...

Claire : Schort er iets ?

Rosalie : Nee hoewel ik de indruk heb dat ik weldra aan jou zal moeten vragen hoe 'k er bijloop.

Claire : Zit er je iets dwars ?

Rosalie : Nee, gewoon een gevoel dat ik heb.

Claire : Nonsens je loopt er stralend bij, steek eens je tong uit.

Rosalie : Naar mijn beste vriendin ?

Claire : Ja maar maak er geen gewoonte van.

Rosalie doet wat haar gevraagd wordt en op dat ogenblik komt Bart binnen.

Bart (kust Claire) : Aan 't werk op je vrije dag ?

Rosalie : Ah nee, spelbreker !

Bart : Ik ?

Rosalie : Ja, we gingen net giechelen.

Claire : Zij, voor mij is 't nog te vroeg.

Bart : Dan is het toch nog slechts een kwestie van dagen.

Claire : Dat komt, als 't waar is, omdat ik vrolijker wordt als ik Rosalie zie.

Bart : Dan moet je toch gewoon elke week komen. En de jongens ?

Claire : 't Zijn jongens, het stoere geslacht.

Rosalie : Ja die tonen hun gevoelens niet zoals wij.

Claire : Ze steken hun verdriet weg voor hun moeder.

Bart : Sorry 'k had er niet mogen naar vragen.

Claire : Integendeel, 't maakt mij sterker te weten dat ze me meer dan ooit nodig hebben.

Rosalie : 'k Heb ze allebei een berichtje gestuurd met karamellenverzen, nee zonder.

Bart : Met wat ?

Claire : Dat deden we als kinderen met de feestdagen.

Bart : O!

Rosalie : Meisjesgewoontes.

Bart : Karamellenverzen schrijven of kaartjes ?

Claire : Kaartjes vooral. Heb j 'r dan nooit één van mij gelezen?

Bart : Nee, niet dat ik weet.

Rosalie : Toch wel, maar 'k vrees dat ze geen onvergetelijke indruk hebben nagelaten.

Bart : Da's mogelijk.

Claire : Ik weet niet of 't volgende donderdag zal jukken maar als ik kom zal 't van 's morgens zijn.

Rosalie : Dan gaan we in de voormiddag shoppen in Gent en ik doe het nodige om uit te vissen waar the place to be is, in de namiddag.

Claire : Als 't donderdag niet lukt is 't voor later.

Rosalie : 't Moet lukken.

Bart (tegen Claire) : 'k Jaag je toch niet weg ?

Claire (tegen Rosalie) : Is hij elke dag zo vroeg thuis of... ?

Rosalie : Alleen op donderdag.

Bart (tegen Claire) : In de hoop je te zien.

Claire : Grapje waarschijnlijk ?

Bart : 'k Ben bloedserieus en van bloed gesproken...

Claire : Met je bloed ga 'k me niet bezighouden en naar je tong kijk ik wel 's op een andere keer.

Rosalie (tegen Bart) : Wil je ze nu echt weggagen ?

Bart : Naar mijn... (wijst naar zijn piemel) is ongetwijfeld helemaal uitgesloten ?

Claire (tegen haar vriendin) : Krijgt hij hem niet recht ?

Rosalie : Nee halfstok nog in het beste geval en dan nog !

Claire : Sapperdekloot !

Rosalie : En zeggen dat hij nog 40 moet worden.

Claire : Ernstig genoeg om hem 's van nabij te bekijken en daarna ben ik weg. Leg hem hier (een laag tafeltje) maar 's op.

Bart : Nu ? Hier ?

Claire : Ja of leg je hem liever op een dessertbordje ?

Rosalie : Ja zoals in betere dagen.

Johan Verminnen zingt "Mooie dagen" Tekst en muziek van Johan zelf.

VEERTIENDE TAFEREEL

Rosalie in gesprek met Annabelle, allebei blootsvoets en in kamerjas.

Annabelle : Heb je chocomelk met bananen ?

Rosalie : Volgende keer.

Annabelle : 't Is waar je eet er geen, je hebt echt rare eetgewoontes jij.

Rosalie : Omdat ik geen bananen eet ?

Annabelle : Ja.

Rosalie : En rare vrijgewoontes.

Annabelle : Ook. Hoe dikwijls hebben we nu al samen Bart zijn bed gedeeld ?

Rosalie : Niet dikwijls genoeg naar mijn goesting.

Annabelle: Heeft hij 't nog niet door ?

Rosalie : Nee, hij weet of hij veronderstelt dat ik me op een andere manier bezighoud.

Annabelle : Mij goed maar in zijn plaats zou 'k merken dat er meer dan één lijfgeur hangt.

Rosalie : Bart niet.

Annabelle : Gemakkelijk zo'n sul in huis.

Rosalie : Van de ene kant...

Annabelle : Welke kant ?

Rosalie : Van de ene kant is het allemaal niet zo evident...

Annabelle : Voor hem ?

Rosalie : Voor mij, maar van de andere kant leven we maar één keer.

Annabelle : Hoogstwaarschijnlijk.

Rosalie : Zie je wel. Je kan dus maar best alles 'ns proberen.

Annabelle : Bart ook ?

Rosalie : Dat laat ik aan hem over, hij is groot genoeg.

Annabelle : Ik wil het niet weten wat Oliver allemaal uitspookt.

Rosalie : Vroeg of laat ga 'k ook alleen wonen, 't is veel te gemakkelijk...

Annabelle : als je wilt vreemdgaan.

Rosalie : Nu je 't zegt.

Annabelle : Dacht je dan aan iets anders ?

Rosalie : 't Is simpel, getrouwd zijn is niet meer van deze tijd, 't is een beetje zoals kloosterzuster worden. Zou jij nog tante nonneke willen spelen ?

Annabelle : Nee dan speel ik liever iets anders.

Rosalie : Ik ook.

Annabelle : En toch is 't nog geen eeuw geleden dat elke familie over één of meerdere exemplaren beschikte om de familiefeesten op te vrolijken.

Rosalie : Andere tijden, andere zeden. Wat gaan we drinken ?

Annabelle : Ik heb me een dag of 10 geleden bezat met cognac en 'k had er zelfs geen kater van.

Rosalie : Drinkebroers hebben geen kater, ze hebben cirrose.

Annabelle : Laat me raden, van de lever.

Rosalie (met de glazen en de cognac) : De hele fles ook al is ze maar halfvol gaan we niet kraken.

Annabelle : Omdat het aan Bart zou zijn om me naar huis te brengen als we ze leegdrinken.

Rosalie : Niet als ik me met één glaasje tevreden stel.

Annabelle: Maar dat ben je niet van plan ?

Rosalie : 't Hangt ervan af wat het goedje met me doet. 'k Heb nog nooit cognac gedronken.

Annabelle : Ook niet stiekem ?

Rosalie : Nee, het wordt een première. Ik ben eerder “vóór” dan achterbaks.

Annabelle : Zou je nu niet inschenken ?

Rosalie : (terwijl ze doet wat Annabelle vraagt) : Cognac is dat niet iets wat je drinkt bij een goeie sigaar ?

Annabelle : Heb je ‘r ?

Rosalie : Nee, Bart rookt niet.

Annabelle : Gezellig ! En jij ?

Rosalie : Ik, ‘k ben niet zot !

Annabelle : Gemakkelijk gezegd want je vrijt wel met wie je bij de hand hebt. (Klinkt met Rosalie.) Op de liefde in bed.

Rosalie : Op ons. (Proeft.) Amaai da ‘s geen kattenpis.

Annabelle (na op haar beurt te hebben geproefd) : Teveel karamel !

Rosalie : In de cognac ?

Annabelle : Ja iedereen weet dat teveel karamel in de cognac van de godendrank een profane fluitjeswijn maakt.

Rosalie (bekijkt de fles) : Maar dan wel een fluitjeswijn van 40°.

Annabelle : Soit. Als hij maar voor de roes zorgt die je van een cognac mag verwachten kan ik hem al zijn pekelzonden vergeven.

Rosalie : Daar heb ik geen schrik voor.

Annabelle : ‘k Zal je straks ‘ns opschrijven wat je moet meebrengen. Je hebt echt niet al te veel in huis.

Rosalie : ‘k Heb ‘t voornaamste, ‘k heb jou .(Knuffelt Annabelle en kust haar).

Annabelle : Je begint al te kussen met een dubbele tong.

Rosalie : En ... ? Dubbel zo plezant zeker ?

Annabelle : Dat zal ik straks weten.

Rosalie (nipt nog ‘ns aan haar glas cognac) : Straks ? Waarom nu niet ?

Annabelle : Omdat je vent me straks zal willen kussen en dan kan ik vergelijken, maar ‘k vermoed dat zijn enkele tong het tegen je dubbele zal moeten afleggen.

Rosalie : Ga je je laten kussen door die...

Annabelle : lul ? 'k Zal wel moeten en je hebt je er toch ook laten door kussen !

Rosalie : Misschien wel, in elk geval in een vorig leven.

Annabelle : Herinner je je nog waar ?

Rosalie : Nee, who cares ?

Annabelle : Ik.

Rosalie : Jij ? Waarom zou je ?

Annabelle : Omdat ik absoluut wil weten of hij met al zijn kusobjecten dezelfde verlaten plekjes opzoekt.

Rosalie : Nee.

Annabelle : Nee ? En waarom niet ?

Rosalie : Omdat de huizen in aanbouw al jaren afgewerkt zijn, daarom.

Annabelle : 't Is niet waar !

Rosalie : Nee ? Waarom zou 'k met de waarheid een loopje nemen ?

Annabelle : In hoeveel huizen ..?

Rosalie : Vóór de bewoners zelf ?

Annabelle : Ja.

Rosalie : Niet meer dan een stuk of 5.

Annabelle : Heb je ze dan geteld, stop je nog als je 'r langs rijdt ?

Rosalie : Dat spreekt vanzelf.

Annabelle : Serieus ? (Drinkt haar glas leeg). Stop je ?

Rosalie : Ja en dan bezoek ik met de bewoners de plaats waar we 't allemaal gedaan hebben, Bart en ik. En wat er dan gebeurt kun je je wel voorstellen.

Annabelle : Dat zal wel maar ga nu niet denken dat ik erin getrapt ben. 'k Ben zeker dat je niet eens stopt.

Rosalie : Nee tenzij ik in de file sta.

Annabelle : En waaraan denk je dan ?

Rosalie : Aan jou, waar ik ook stilsta, aan jou.

Annabelle: Aan mij ?

Rosalie : Ja en jij aan mij, of niet ?

Annabelle : Ik ook. Ik stel me voor dat we samen ...

Rosalie : in bed liggen.

Annabelle : Neen, cognac drinken.

Rosalie ziet wat er scheelt, kust Annabelle op de slaap en vult haar glas.

Trixie Whitley zingt uit haar lp "Fourth corner" de gelijknamige zelfgeschreven song.

VIJFTIENDE TAFEREEL

Rosalie naast Oliver en Annabelle naast Bart zitten met z'n vieren op de sofa.

Rosalie (tegen Oliver) : Je was vorige keer iets te wild.

Oliver: Ik , te wild ?

Bart : Ze bedoelt niet voorzichtig genoeg,

Annabelle : met de drank.

Rosalie : We laten de flessen voorlopig waar ze zijn.

Oliver : Tot straks.

Annabelle : Ja, geen probleem ik weet ze staan.

Oliver : Dan ben ik gerust.

Bart : Ik weet ze ook staan.

Oliver (tegen Rosalie) : Hij gaat ze toch niet alleen opzuipen hé ?

Rosalie : Hij ?

Oliver : Ja achter 't gat, ik vertrouw hem niet de lorejas.

Bart : Annabelle houdt een oogje in 't zeil.

Rosalie : Ja ze houdt hem perfect in 't oog, perfect.

Oliver : En toch vertrouw ik die gast niet. Hij is godverdomme zo vals als een kat.

Annabelle : Minder, hij spint weliswaar en hij probeert zich overal tussen te wringen.

Rosalie (tegen Annabelle) : Klopt maar jij bent geen katje om zonder bokshandschoenen aan te pakken.

Oliver : Da 's waar, zo zacht als een malse steak maar in bed, mijn kinderen, daar weet ze verdomd goed wat ze wil.

Annabelle : Sst, wil je me doen blozen ?

Rosalie : Hier pak nog een chocolaatje.

Oliver : Waarom niet, 't is beter als de hele avond op mijn kin zitten te kloppen.

Annabelle : Of op iets anders, hij is nog bokser geweest.

Oliver : In mijn categorie.

Rosalie : Nog iemand een chocolaatje ?

Oliver : Ik Rosalieke, hier met de snoep (trekt de snoep uit haar handen) voordat dat varken (Bart) hier alles in zijn verdommenis slaat.

Annabelle : Oliver alsjeblieft niet zo hebberig of mag Bart je gastheer dan niet proeven van wat hij voor ons gekocht heeft ?

Oliver : Hij een heer, die geniepige onderkruiper, ik lach me een bult !

Rosalie : O!

Oliver : Ik zie hem met mijn ene oog bezig terwijl mijn andere in de décolleté duikt van Rosalieke. Die vent heeft nu eens echt geen manieren.

Annabelle : Allee allee tussen mijn dijen zitten zijn handen klem, zo klem als in een bankschroef, geen doorkomen aan.

Bart : 'k Heb al een keer of twee hulp nodig gehad om eruit te geraken.

Oliver (tegen Rosalie) : Van de pompiers zeker ?

Rosalie : Hij overdrijft. Zo'n sukkel is het nu ook weer niet.

Oliver : Nee ?

Rosalie : Nee maar ik zou 't op prijs stellen mocht hij voor één keer zijn handen thuishouden.

Oliver : Heb je 't gehoord "gastonbeschofterik" ?

Bart : Ik kan proberen te doen alsof ze niet jeuken mijn handen.

Annabelle : En als de jeuk niet te harden is kun je altijd nog op mij beroep doen Rosalie.

Rosalie : Dank je Annabelle ik weet dat ik op je kan rekenen.

Annabelle : Vrouwelijke solidariteit.

Olivier : Soldaat, da's een voddensiel mij niet gezien.

Bart: Mij ook niet.

Oliver (tegen Rosalie) : Je gaat hem hier nog niet direct kwijt zijn. In je plaats zou 'k 't kot hier 's goed opkuisen.

Rosalie : Wil je dat ik hem buitensmijt ?

Bart : Als ik mag kiezen, liefst in de zomer.

Oliver: Ja nu, dat we 'r vanaf zijn.

Rosalie : Helaas hij is de broodwinnaar, ik win de kruimels.

Annabelle : En alleen is maar alleen, vooraleer ik Oliver gevonden heb was ik ocharme ook alleen.

Bart : Innige deelneming !

Oliver : Wat zegt hij, is er hier iemand 't hoekje om ?

Rosalie : Voorlopig niet.

Oliver : De slimmerik " anticapeert".

Rosalie : Ik denk het ook.

Annabelle : Als je tijd genoeg hebt om je tijd af te wachten word je vanzelf voor je lange wachten beloond.

Bart : Beloond beloond...

Annabelle : Bij manier van spreken.

Bart : Door dood te gaan.

Annabelle : Ja of is dat dan geen verlossing als je oud genoeg bent ?

Rosalie : Daar zou 'k mijn hand niet durven voor in 't vuur steken.

Oliver : Ik wel maar 'k ben daarvoor niet zot genoeg want, en hier komt het, wie zijn pollekes verbrandt kan niemand nog op een uppercut trakteren. (Zet de snoepjes op tafel maar steekt er eerst nog twee in z'n mond).

Verbijstering alom. Na een poos...

Oliver : 'k Hoor hier niemand lachen, scheelt er iets ?

Bart : Was 't om te lachen ?

Oliver : Nee om te bleiten, sulleke.

Rosalie : Je moet het hem vergeven, zoals de pastoors plachten te zeggen "zalig zijn de armen van geest " en de rest weet ik niet meer.

Bart : Ik ook niet. En 't is te laat om 't hen te vragen, ze zijn er allemaal geweest, God hebbe hun ziel.

Annabelle : Ik weet wat er gebeurd is bij de geestige opmerking van Oliver.

Bart : Ik ook, wie bij Oliver slaapt krijgt zijn...

Oliver : Wat krijgt hij ?

Annabelle : Niets maar als je een kwinkslag uit je hoge hoed tovert moet je 'r zelf ook mee lachen om de zuurpruimen onder je toehoorders op sleeptouw te nemen.

Rosalie : Daar zit veel waarheid in maar ik was eenvoudigweg aan iets anders aan 't denken, sorry.

Oliver : Aan wat dan Rosalieke ?

Rosalie : Aan de tijd van toen.

Oliver : Toen er godverdomme maar vier straten waren in ons dorp.

Annabelle : Waarvan één in kasseien met kolossale putten waarin we zwommen tussen de mussen.

Oliver : We hadden het dorp, de dorpsstraat en de dorpsweg. Dat zijn er vier.

Rosalie : Klopt, allee min of meer.

Oliver : We hadden een kerksken en ... wat hadden we nog ?

Annabelle : Een koster die fan was van Brigitte Bardot en een schooltje waar de burgemeester les gaf.

Oliver : 'k Heb nog op zijn schoot gezeten als klein kind.

Bart : En... ?

Annabelle : Bart wil weten of hij je ook aaide met zijn gladgeschoren wangen.

Oliver : Nee maar hij wreef godverdomme wel met zijn gezicht tegen 't mijne, zo.
(Demonstreert het grensoverschrijdend gedrag van de burgemeester op de wang van Rosalie).

Rosalie : En trakteerde hij op koekjes ?

Oliver : Ook maar zonder er op de wrijven.

Bart : Je kunt niet op alles wrijven.

Oliver : Je kunt er wel op wrijven maar wie wrijft er nu op koekjes ?

Bart : Nog iets dat we absoluut moeten weten over je driestraten-dorp ?

Annabelle : Nee meer was er niet tenzij...

Oliver : één straat meer en veel leute op café.

Wim Sonneveld zingt "Het dorp". De tekst is van Friso Wiegersma en de muziek van Jean Ferrat.

ZESTIENDE TAFEREEL

Rosalie is samen met Claire

Claire : Zoals vroeger ? Beter , veel beter. We weten nu alle vier wat we kwijt waren.

Rosalie : Milan heeft me bedankt.

Claire : Heb j' een berichtje ontvangen ? Dat verwondert me niet . Milan heeft een hartje van koekebrood. Hij heeft mij ook bedankt en opa en oma...

Rosalie : Zowat iedereen als ik je goed begrijp.

Claire : Ja iedereen behalve de Permanente. Vertegenwoordiging van België bij de Navo.

Proesten het uit.

Rosalie : Weet je nog hoe we 't klaargespeeld hadden om juffrouw Houben twee dagen in bed te houden ?

Claire : "Juffrouw zou je niet beter een paar dagen thuisblijven, de helft van de klas is al aan 't niezen".

Rosalie : Zei ik dat, zei ik dat echt ?

Claire : Ja langs je neus weg zoals jij alleen dat kan. We beten onze tanden stuk om het niet uit te schateren.

Rosalie : Zullen we nu dan maar lachen ?

Claire (lachend) : Er is geen betere therapie dan lachen en iedereen kan ze zich betalen.

Rosalie : Zelfs ik ?

Claire : Waarom niet of heb je je hele hebben en houden vanmorgen uitgegeven in de Vlaanderenstraat ?

Rosalie : Lachen niet inbegrepen als een goede huisvrouw.

Claire : Dus ben je niet blut ?

Rosalie : Als een slechte dan. Als Bart de rekening ziet, vlieg ik buiten.

Lachen zich een ongeluk.

Claire (tussen 't lachen door) : Zeg hem dat 't allemaal lingerie is.

Rosalie : Ah nee, dan wil hij volgende keer mee.

Claire : Mee ?

Rosalie : Ja zo zeker als wat.

Claire : Een horror-scenario. Dan blijf ik liever thuis.

Rosalie : Ik ook...alhoewel...

Lachen rollebollend in mekaars armen over de vloer.

Rosalie : Maar...

Claire : Ja dat niespoeder voor in de klas van juffrouw Houben had jij dat niet gekocht in het winkeltje in de steeg achter de kerk ?

Rosalie : 'k Heb geheugenverlies (tussen 't lachen door), heb je dat ook als 't je past ?

Claire : En of en niet alleen als 't me goed uitkomt. (Plots serieus) Heb je 'r soms echt last van ?

Rosalie : Goh...

Claire : Vind je 't vervelend ?

Rosalie : Nee en trouwens zolang ik de weg naar je praktijk vind, ben ik gerust.

Claire (omarmt haar vriendin) : Zotte Rosalie, je hebt me laten schrikken, weet je dat ?

Rosalie : Eens plaaggeest, altijd plaaggeest. Ga je 't me betaald zetten ?

Claire : Dat spreekt vanzelf en hoe vlugger hoe liever want ik vrees dat ik me 't voorval binnen 25 jaar niet eens meer zal herinneren.

Rosalie : En zeggen dat 25 jaar zo voorbij zijn.

Claire : Tenminste als je niet ongelukkig bent.

Rosalie : Blijkbaar. Absurd maar een cliché als een huis, geluk duurt maar even, ongeluk duurt een eeuwigheid.

Claire : Zo is dat.

Rosalie : Nu heb ik echt een goed glas wijn nodig, één van de familie Thienpont, en weet je waarom ik er toch maar ga van afzien ?

Claire : Om langer , zij 't ongelukkig te leven.

Rosalie : Nee omdat je niet kan meedrinken.

Claire : Volgende keer neem ik de trein of na een griepedemie kan er misschien een taxi van af.

Rosalie : Wablief ?

Claire : Ideaal ware het mocht ik er zelf één kunnen laten uitbreken.

Rosalie : Een griepedemie ?

Claire : Ja.

Rosalie : Waarom niet de pest of de cholera van de eerste keer ?

Claire : Te riskant.

Rosalie : Dokter ik herdoop je.

Claire : Krijg ik een andere voornaam ?

Rosalie : Nee wat denk je van dr. Claire Zottekont ?

Claire : Bah alles wel beschouwd klinkt het nog zo onnozel niet.

Rosalie : Zie je 't zitten ?

Claire : Ja als je bedenkt dat Joop Den Uyl wel meer dan 4 jaar premier is geweest van Nederland.

Rosalie : In de jaren stillekes.

Claire : Effectief in de gloriejaren van ABBA. Er zijn trouwens geen zotte namen maar des te meer zotte mensen.

Rosalie : Stuk voor stuk patiënten ?

Claire : Nee gelukkig slaan ze 'r niet allemaal naast. Met de meesten zou 'k wel een goed gesprek kunnen voeren...

Rosalie : maar je hebt er de tijd niet voor.

Claire : Neen zelden of nooit. Weet je wat ik doe als ik oudere patiënten bezoek ?

Rosalie : 'k Zou 't niet weten.

Claire : Ik vraag aan de burens om regelmatig 's bij hen binnen te springen.

Rosalie : Doen ze dat dan niet spontaan ?

Claire : De meesten gelukkig wel maar als je 't hen vraagt letten ze extra op.

Rosalie : En zeggen dat er bij mij nu 's niemand binnen springt.

Claire : Niemand of alleen je nieuwe vriendin ?

Rosalie : Zij wel natuurlijk. Ze voelt zich hier al helemaal thuis.

Claire : Allee vooruit !

Rosalie : Maar jij blijft mijn number one.

Claire : Oef.

Rosalie : Mijn alter ego, mijn...

Claire : Je favoriete ?

Rosalie : Is dat niet een beetje pejoratief ?

Claire : Goh, je oudste vriendin dan maar. Met die eretitel ben ik content en op de koop toe kan ik hem aan niemand verliezen.

Rosalie : Ik de mijne dus ook niet.

Claire : Nee maar je kan iemands vriendin zijn omdat je dit of dat voor haar bent en daarmee basta,

Rosalie : of...

Claire : je kan je vriendschap uitbouwen, ze hechter maken.

Rosalie : Door je vriendin te helpen als ze je nodig heeft.

Claire: bv.

Rosalie : En wat als je helpt uit eigenbelang ?

Claire : Daar kan ik geen zinnig antwoord op bedenken omdat jij noch ik daartoe in staat zijn.

Jackson Five and The Jackson 5 zingen 'I'll be there", geschreven door Berry Gordy jr., Bob West, Hal Davis en Willie Hutch.

ZEVENTIENDE TAFEREEL

Rosalie en Oliver dansen op de muziek van "Teddy Bear" gezongen door Elvis Presley. Annabelle en Bart kunnen het goed met mekaar vinden op de sofa.

Oliver (na de dans vallend op de sofa naast Annabelle) : Laat de drank maar komen Rosalie chérie. 'k Heb hem verdiend.

Rosalie : Chérie ?

Oliver : Ja da 's godverdomme rijmen en dichten zonder mijn gat op te lichten.

Rosalie : Chianti ?

Bart : Chianti ? Daarmee riskeert hij gans de avond...

Oliver : Voor mij is 't allemaal gelijk, als 't maar goed binnenloopt.

Bart : Ik drink mee. Jij ook chérie ?

Rosalie : En wie ..?

Bart : Waarom zouden ze hier niet overnachten ?

Oliver : Gevieren godverdomme, nog zo gezellig.

Annabelle : Wij in de gastenkamer, Oliver en ik en Rosalie chérie met Bart in hun eigen bed.

Oliver : Ah !

Rosalie : Ja ik ben de chérie...

Bart : van Bart.

Oliver : Van diene clown ? Daar ben ik nog zo zeker niet van .Hij is godverdomme smoor op Annabelle.

Annabelle : Smoor smoor ! Wat is smoor ?

Bart : Ja wat is smoor ?

Oliver : Smoor is als je 'r met je vuile poten niet kunt afblijven.

Rosalie : Bart chéri wil je ze alsjeblieft gerust laten. Straks komen er ongelukken van.

Annabelle : Ja ga een beetje naast Oliver zitten.

Oliver : Naast mij ?

Annabelle : Ja.

Oliver : Ah nee dan heb ik nog liever dat hij...

Annabelle : naast mij blijft zitten ?

Oliver : Ja veel liever.

Bart : Ik ook.

Oliver : Hij ook godverdomme ! Denkt hij nu echt dat we zijn gedacht vragen ?

Rosalie : Ik ga de chianti halen. Ondertussen kan er misschien iemand opstaan die ook 's mijn mening zou willen horen. (Na enkele ogenblikken) En niet allemaal tegelijk.

Als Rosalie al een poos weg is...

Oliver (springt recht) : Ah opstaan, ik.

Annabelle : Ga maar terug zitten en sta op als Rosalie terug is.

Bart : En kijk niet teveel naar ons.

Annabelle : Ja en nu 'k eraan denk ga haar een beetje helpen met de glazen.

Oliver : Met de glazen ?

Bart : Ja we gaan niet aan de fles drinken.

Oliver (terzijde) : De kwibus heeft nog van die rare gewoontes!

Als Oliver naar de keuken is profiteert Bart ervan om Annabelle, die er geen graten in ziet, te kussen. Als hij met de plateau en de lege glazen in de living verschijnt zijn de twee nog kussend aan 't flikflooiën, waarop Oliver met het dienblad met de glazen erop op Bart zijn hoofd slaat.

Bart : Ai!

Rosalie (met de chianti) : Maar Oliver toch, wat doe je nu ?

Oliver : Ze waren aan 't bekken.

Annabelle : Hij, ik spartelde tegen.

Bart : Ik ook.

Rosalie : Raap de scherven maar op . De schade schijnt gelukkig nog mee te vallen.

Bart (betast zijn hoofd) : 't Is te hopen. We hebben glazen genoeg maar 'k heb maar één hoofd.

Rosalie : Ocharme!

Oliver (tegen Rosalie) : 'k Had zijn tong moeten afsnijden, nu ja da 's dan maar iets voor de volgende keer.

Rosalie : Hoeveel glazen zijn er stuk ?

Bart: Eén.

Oliver : Geen.

Bart : En dit dan ?

Oliver : Hij is godverdomme niet naar school geweest ook, één is geen sulleke.

Annabelle : Da's waarschijnlijk iets dat je niet op school leert.

Oliver : Ah nee ? Nu weet ik eindelijk waarom er daar niemand slimmer wordt.

Bart : Jij uitgezonderd.

Oliver : Dat zei ik toch, niemand die daar elke dag zijn broek zit te verslijten.

Rosalie gaat met de scherven naar de keuken, komt met een ander glas terug en schenkt de wijn in.

Oliver : Ik zal hem proeven. (Voegt de daad bij 't woord en drinkt zijn glas in één keer leeg).

Rosalie : En..?

Oliver : 'k Ben er nog iet uit, 'k denk dat 'k nog 's zal moeten proeven.

Annabelle : Allee nog één glaasje.

Rosalie : Ja de fles uitdrinken da 's niet proeven hé Oliver.

Oliver (na opnieuw te hebben geproefd, aarzelend) : 't Kan erdoor. Schenk maar vol.

Rosalie: Vind je hem goed ?

Oliver : 't Kan erdoor, 't kan erdoor.

Rosalie : Juist goed genoeg ?

Oliver : Ja om erdoor te kunnen, door mijn keel. (Klinken.)

Bart : Op Oliver onze fijnproever, de grapjas van dienst.

Oliver : Ik.

Annabelle : Santé. We hebben er lang moeten op wachten maar eindelijk begint hij toch je humor op prijs te stellen.

Oliver : De klootzak heeft er alle belang bij.

Annabelle : Oliver is nog bokser geweest.

Oliver : In mijn categorie.

Bart : Je gelooft het of niet maar dit is nu 's echt geen nieuws.

Annabelle (tegen Oliver) : Hij moet het aan je handen gezien hebben ofwel aan iets anders.

Oliver : Dat hij maar goed ziet wat hij doet de bekkentrekker, 'k hou hem in de gaten.

Rosalie : Met mij erbij zijn we met z'n tweeën...

Bart : om me in de gaten te houden ?

Oliver : Ja plezant hé!

Annabelle : Veilig, veilig voor mij, 'k voel me...

Rosalie : Zeg het maar of moet ik helpen?

Annabelle : bevrijd voel ik me, alsof er me niets kan gebeuren.

Bart : Ik zie wat je bedoelt.

Oliver : Ik ook.

Rosalie : Alsof je veilig in een gevangenis cel wordt opgesloten terwijl de boeven die achter je aan zaten vergeefs op de deur bonken om je te pakken te krijgen.

Oliver : We laten Bart den boef godverdomme in zijn eigen vet gaar smoren.

Elvis Presley zingt "Jailhouse rock" geschreven door Jerry Leiber en Mike Stoller.

ACHTTIENDE TAFEREEL

Rosalie in gesprek met Bart

Bart : De maaltijd vanavond was er één om te likkebaarden.

Rosalie : Vind je ? Wat was er dan zo speciaal aan ?

Bart : Alles.

Rosalie : Bizar, 't was dagelijkse kost. 't Was het Laatste Avondmaal niet.

Bart : Was het daar nog lekkerder ?

Rosalie : Overvloediger in elk geval, een maaltijd met o.a.700 gram vlees per persoon.

Bart : Wat een barbaarse veelvraters die apostelen !

Rosalie: Eieren, sla, pittabrood en stoofappelen en een ongemeen rijke saus op het vlees.

Bart : Iets voor Oliver god puntje puntje.

Rosalie : Komt hij mee ? Nee toch!

Bart: We zullen wel zien. Wait and see zoals men in Berlijn zegt. (Zingt.) Kleines mädchen aus Berlin, hab'nur Dich, nur Dich im Sinn. Hab'nur Dich im Sinn und mein Berlin. Kleines Mädchen aus Berlin, wenn ich wieder bei Dir bin blüh'n die Bäume und das Glück von Berlin.

Rosalie : Zwijg je maakt me ongerust als je me zoiets zingt.

Bart: Ongerust ? Wat is me dat voor flauwe kul !

Rosalie : Ik kan er toch niks aan doen dat ik me voel zoals ik me voel.

Bart : Dan leggen we de schuld bij Oliver. Zelf zou 'k eerder Checkpoint Charlie met Berlijn associëren.

Rosalie : Van Charlie gesproken, als ze hare charel maar niet meebrengt vanavond.

Bart : Hoogst onwaarschijnlijk, ze is niet van gisteren en ik denk dat ze 'r mee klaar is.

Rosalie : Ik ook, al een tijdje.

Bart : En brengt ze hem toch mee dan zal ik hem wel aan de praat houden.

Rosalie : Veel geluk ermee ! (De bel gaat.) Daar heb je ze.

Bart : Wedden dat Annabelle alleen is.

Terwijl Rosalie naar de voordeur is, legt Bart zijn haar goed, ruikt aan zijn oksels en doet vervolgens alsof hij de krant leest.

Bart : Spannend !

En dan verschijnt Rosalie met Annabelle, sexy uitgedost en gewapend met een grote ruiker bloemen.

Bart (schijnbaar ongeïnteresseerd opkijkend zonder zijn krant opzij te leggen) : Hallo !

Rosalie : Zou je Annabelle geen kus geven, wat zijn me dat voor manieren ! (Tegen Annabelle.) : Hij kust je blijkbaar liever achter mijn rug. Mannen allemaal dezelfde.

Annabelle : Dat kunnen we simpel oplossen.

Rosalie : Een goede verstaander heeft maar een half woord nodig, 'k ben al weg. De bloemen hebben water nodig en een vaas.

Als Rosalie in de keuken is tongzoenen Bart en Annabelle hartstochtelijk.

Annabelle : Alles geregeld ?

Bart : Zoals afgesproken.

Annabelle : Fantastisch !

Bart : Kus me.

Knuffelen en zoenen alsof het de eerste keer is. Erna...

Annabelle : 'k Ga Rosalie helpen in de keuken vóór ze met de bloemen terug is. Doe jij ondertussen maar alsof je de krant leest.

Bart : C'est ça, het Trump-feuilleton.

Annabelle : bv., " Trump verlaat de kakschool", " dekselse Donald Trump kan al twitteren",
Trump in...

Bart : staat van ontbinding.

Annabelle : Nu al? (Laat Bart met zijn krant alleen en vervoegt Rosalie in de keuken.)

*Terwijl Bart vergeefs in de krant uitzoekt wie van Kim Jong-un of Trump
nu feitelijk de scherpzinnigste politicus is op aarde komt Rosalie met de
vaas bloemen en met Annabelle terug uit de keuken.*

Rosalie (zet de vaas op de tafel) : Zo, bloemen onderhouden de vriendschap. (Kust
Annabelle.) Dank je Annabelle, lief van je. Wat drink je ?

Bart doet haar teken, niets.

Annabelle : Voorlopig niets. 'k Heb net koffie gedronken.

Rosalie : Niets, da's weinig.

Bart (legt de krant weg) : Zeer weinig het striktste minimum oftewel zoals men in 't stadhuis
van Antwerpen zegt het minimum minimorum.

Annabelle : Zeggen ze dat daar ?

Bart: Ik zweer het je maar niet onafgebroken, tussen twee beslissingen in.

Rosalie : Goed dat ik het weet, 't kan nog van pas komen.

Annabelle : Hoezo ?

Bart : Omdat je nu eenmaal nooit teveel weet.

Annabelle : Klopt.

Rosalie : Misschien maar als je 't in geen honderd jaar kunt slijten bij de bakker of de slager
kun je 't toch net zo goed niet weten.

Annabelle : Zelfs als 't interessant is ?

Rosalie : Ja aangezien je 'r niet kan mee uitpakken.

Annabelle : Behalve hier...

Bart : en in mindere mate op 't Schoon Verdiep.

Rosalie : Waarom in mindere mate ?

Bart : Omdat ze 'r daar niet zullen van opkijken.

Annabelle : Waarschijnlijk niet.

Rosalie : Maar waarom heb je eigenlijk bloemen meegebracht en niet Oliver ?

Annabelle : Zijn ze niet mooi ?

Bart : Ik, ik vind ze prachtig (ruikt eraan). En ze ruiken hemels.

Rosalie : 't Is de eerste keer dat je ons bloemen meegebracht hebt.

Annabelle : Dat verwondert me maar als je 't zegt zal 't wel waar zijn.

Bart : Kun je geloven dat het me niet eens opgevallen was.

Rosalie : Is 't waar ?

Bart: Ga j' eraan twijfelen ?

Rosalie : Nee maar 'k vind het wel raar. En Annabelle ? Is Annabelle je opgevallen ?

Bart : Vanzelfsprekend maar toch net iets minder dan de bloemen.

Annabelle (terzijde) : De smeerlap! En zeggen dat ik me nog speciaal laten bijwerken heb!

Rosalie (tegen Annabelle) : Zo zie je maar . Volgende keer hoef je niet eens naar de kapper, niet naar...

Annabelle : de visagiste, niet naar de florist...

Rosalie : Voilà, breng Oliver mee, hij kan zich daar mee amuseren.

Annabelle (gaat schrijlings op de schoot van Bart zitten, kust hem) : Oliver is geen concurrentie voor mij en jij nog minder.(Kust Bart op de mond).

Rosalie : O! Terwijl ik erbij ben!

Bart 'k Heb mijn keuze gemaakt. Ik vertrek met Annabelle en ga nu vooral niet beginnen roepen. Mijn besluit staat vast, ik trap het af.

Rosalie : Met die lichtekooi die met iedereen, zelfs met mij, de koffer induikt. Hier. (Smijt de vaas met de bloemen in haar gezicht.)

De Led Zeppelin zingen "Babe, i'm gonna leave you" geschreven door Robert Plant, Anne Bredon en Jimmy Page.

NEGENTIENDE TAFEREEL

Rosalie is alleen met Claire

Claire : Ja en toen reed ik lek en van geluk gesproken weet je wie mijn reserveband gemonteerd heeft ?

Rosalie : Nee, je engelbewaarder ?

Claire : Mijn overbuurman op weg naar huis.

Rosalie : Bofkont! In je plaats zou 'k direct lotto gaan spelen zijn.

Claire : Lotto ?

Rosalie : Ja

Claire: Volgende keer.

Rosalie : Ik heb 's minder geluk gehad, twee lekke banden op 300m snelweg en niemand die stopte.

Claire : En toen ?

Rosalie : Bart gebeld, hij was direct daar.

Claire : Dan was je nog niet getrouwd.

Rosalie : Hoe weet je 't ?

Claire : Omdat de banden nu zo degelijk zijn dat lek rijden niet eens nog een gemakkelijk excuus kan zijn.

Rosalie : En niet omdat Bart zo snel...

Claire : Ook natuurlijk.

De bel gaat.

Rosalie : 'k Ga kijken. Als het weer de chiro-meisjes zijn die wafels gebakken hebben, stuur ik ze wandelen, 'k ben Rosalie. Gargantua woont hier een paar huizen verder.

Rosalie komt met Annabelle terug.

Annabelle (tegen Claire) : 'k Geef je geen hand, ik ben een beetje verkouden.

Claire: Je ziet er zenuwachtig uit.

Rosalie : Ze is op zoek naar Bart. Zou je niet zenuwachtig zijn!

Claire : Nu al ?

Rosalie : Zet je daar maar op de sofa waar je hem verleid hebt.

Claire: Ja misschien helpt het om hem weer te vinden.

Annabelle (tegen Rosalie) : Ik apprecieer het dat je me binnengelaten hebt en 'k geef toe dat ik me niet zo gemakkelijk had mogen laten inpalmen maar liefde kruipt waar ze niet gaan kan en wat gebeurd is, is gebeurd.

Rosalie : En nu ben je hem alweer kwijt ? Dan is hij toch een ietsje langer bij mij gebleven.

Annabelle : Ik ben hem niet kwijt. Ik weet gewoon niet waar hij uithangt.

Claire: Heeft hij dan geen briefje achtergelaten , Dat doen ze altijd als ze geen berichtje gestuurd hebben.

Annabelle : Toch wel.

Claire : Maar wat er in stond, klopt niet met de werkelijkheid.

Annabelle : Nee

Rosalie : Hoeveel dagen is hij dan al spoorloos ?

Annabelle : Een uur of zes.

Claire : Niet langer ? Dan is het te vroeg om de politie in te schakelen.

Annabelle : Is was dat niet van plan, Ik weet maar al te goed hoe 't daar aan toegaat.

Rosalie : Wacht tot morgenvroeg.

Annabelle : Zo lang ?

Claire : De politie is je ding niet en dus dacht je eerst doe 'k een beroep op zijn wettige echtgenote van wie ik hem afgesnoept heb. Zij kent hem beter dan ik.

Annabelle (tegen Rosalie) : Vind je 't erg ?

Rosalie : Verschrikkelijk, verwerpelijk, mensonterend.

Annabelle : 't Spijt me. Voilà, content of wil je hem terug ?

Claire (tegen Rosalie) : Als 't haar spijt zullen we 't haar maar vergeven zeker ?

Rosalie : Ja... waarom niet ? Maar stel nu eens dat ze gewoon doet alsof 't haar spijt.

Annabelle : Ik, waarom zou ik ?

Claire : Omdat je pathologisch liegt en omdat je alle kenmerken vertoont van een gespleten persoonlijkheid.

Rosalie : Anna Houtven dat is je echte naam.

Claire : Annabelle of Annelien als je 'r met je zieke hoofd op uittrekt om 't leven van je medemensen kapot te maken.

Annabelle : Zwijg vuile teef. (Springt recht.) Ik wil hier weg. (Rosalie en Claire blokkeren haar vluchtroute).

Rosalie : Omdat we je als kind gepest hebben!

Annabelle : Laat me buiten, laat me godverdomme buiten of 'k sla de boel hier kort en klein en 'k roep luidkeels om hulp. (Voegt de daad bij 't woord.)

Rosalie (houdt haar in bedwang) : Eerst ga je luisteren en daarna schopt Bart je buiten.

Annabelle : Bart? Kijk maar uit dat hij jou niet buitenschopt.

Claire : We hadden ongelijk maar we waren kinderen.

Rosalie : Ja en kinderen pesten mekaar, zottigheden zijn hen op 't lijf geschreven.

Claire : Wie in zijn jeugd geen domme streken uitgehaald heeft is nooit kind geweest.

Annabelle : Ik heb het jullie dubbel en dik betaald gezet en ik ben uit op wraak voor de rest van mijn leven en nu wil ik eruit. (Slaat, krabt en krijst, waarop Bart met twee stevige touwen uit de keuken komt. Met zijn drieën binden ze haar handen en haar benen vast en leggen het hysterische "slachtoffer" of de sofa.)

Claire : We zoeken geen excuus, wat we gedaan hebben valt niet goed te praten.

Bart: Als jullie me nog nodig hebben om haar te doen zwijgen met een prop bv, ik ben in de keuken.

Rosalie : Oké, tot straks.

Claire (tegen Annabelle) : En verder kan ik je...

Rosalie : niet zonder leedvermaak,

Claire : ja vertellen dat ik mijn man z'n slippertje vergeven heb en dat we nooit zo gelukkig geweest zijn als op dit ogenblik.

Annabelle (roept en tiert) : 'k Wil het niet weten, houd de zak maar, 'k heb hem gedumpt als ik hem niet meer kon bezigen.

Rosalie : En wat je echte identiteit Anna Houtven betreft die waren we al te weten gekomen vóór je hier je tenten hebt opgeslagen met je handlanger Oliver.

Annabelle : 'k Wil het niet weten, 'k kan me niet schelen. (Roept hysterisch om hulp.)

Als ze uitgeraasd is...

Claire : 't Was dan ook een koud kunstje voor Rosalie en Bart om je te laten geloven dat je hier zoals bij mij je slag kon slaan.

Rosalie : Maar deze keer hebben wij je er ingeluisd.

Annabelle : Let maar op vuile hoer, wie laatst lacht best lacht. Oliver is voor mij tot alles bereid, tot alles. Laat me los godverdomme . (Schreeuwt moord en brand.)

Bart (erbij gekomen met tape om haar te doen zwijgen. Na met behulp van Claire en Rosalie haar mond te hebben dichtgeplakt) : Zo je verpest hier de atmosfeer met je stinkende bek. Je zou er in Sri Lanka niet eens mee op de bus mogen. (Knielt vóór de sofa en neemt de tegenspartelende Annabelle op de schouder.)

Rosalie : Groetjes aan Oliver.

Claire : Deze keer gaan wij je dumpen. (Bart vertrekt met Annabelle , in alle staten, op de schouder.)

Django Reinhardt speelt zijn eigen compositie 'Nuages' begeleid door het kwintet van de Hot Club de France.

EINDE VAN HET STUK